

REVISTA VĂNĂTORILOR

ORGAN OFICIAL AL UNIUNEI GENE-
RALE A VĂNĂTORILOR DIN ROMANIA

Recunoscută persoană morală prin legea din 1 Maiu 1923

SEDIUL „UNIUNEI”

PIAȚA C. A. ROSETTI, 7 / BUCUREȘTI

UNIUNEA GENERALĂ A VÂNĂTORILOR DIN ROMÂNIA

RECUNOSCUTĂ PERSOANĂ MORALĂ PRIN LEGEA DIN 1 MAIU 1923

SUB INALTA PROTECȚIE A M. S. REGELUI

Sediul: PIAȚA C. A. ROSETTI, 7—BUCUREȘTI

CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE

Inalți Președinți de onoare:

M. S. REGELE GEORGE AL GRECIEI, A. S. R. PRINCIPELE NICOLAE

Președinți de Onoare:

MIHAIL SUTZU și DINU R. GOLESCU

Președinte:

ANTONIU MOCSONYI

Vice - Președinți:

NICOLAE RACOTTA și D-r GH. NEDICI

Secretar-General:

C. G. ALEXIANU

Membrii - Consilieri:

D-r I. ANDRONESCU, I. ANGELESCU, PETRE BALACIU, Marchizul de BELLOY, Principele GEORGE VAL. BIBESCU, Prof. Dr. E. BOTEZAT, DINU I. C. BRĂȚIANU, D-r I. BEJAN, Principele JEAN CALLIMACHI, GR. P. CARP, D-r I. E. COSTINESCU, Prof. D-r ERNEST JUVARA, G. LAKEMAN-ECONOMU, D-r C. LEONTE, Prof. DIONISIE LINȚIA (pentru Banat), COLONEL A. MICU H. CAV. DE MIKULI (pentru Bucovina), GENERAL G. G. MANU, N. MANTU, Prof. D-r N. MEȚIANU, Dr. VALER NEGRILĂ (pentru Ardeal) DIMITRIE I. NICULESCU, C. OPRAN, GEORGE A. PLAGINO, Dr. I. PHILIPOVICZ, GEORGE SCHINA, Maior R. SCHNEIDER-SNYDER, D-r L. SKUPIEWSKI, Dr. O. STOICHIȚĂ, VASILE ȘTEFAN, Prof. D-r G. SLAVU, Prof. D-r G. UDRISCHI

Censori:

S. BODNĂRESCU, N. KALERGI, M. FLECHTENMACHER, GH. GEORGESCU, A. STĂNESCU

Scopurile U. G. V. R. cuprinzând interesele tuturor vânătorilor din întreaga țară, toate Societățile de Vânătoare se pot grupa în jurul ei.

CONTRIBUȚII:

Membrii plătesc o cotizație anuală de Lei 300, în care este cuprins și abonamentul obligator la «REVISTA VÂNĂTORILOR».

Societățile: plătesc o taxă fixă de afiliere de Lei 10 de fiecare membru până la 100, iar dela 100 înainte numai Lei 5. Ele plătesc un abonament obligatoriu la «REVISTA VÂNĂTORILOR» de 400 Lei anual și o cotizație anuală de 20 de Lei de fiecare membru.

Abonamentul la «REVISTA VÂNĂTORILOR» este obligatoriu pentru toți membrii «UNIUNEI».

Statutele U. G. V. R. se trimit la cerere contra 20 Lei în mărci poștale

Correspondența fără mărci pentru răspuns și cererile pentru interveniri la autorități, neîntovărășite de timbrele legale, rămân fără răspuns.

Orele de biurou la Uniune: În toate zilele de lucru dela 9—1 și 3—7

SEDIUL: PIAȚA C. A. ROSETTI No. 7 — BUCUREȘTI

WILHELM SCHERG & Co.

FABRICILE DE POSTAV, ȚESĂTURI DE MODE ȘI TRICOTAGE DIN BRAȘOV

PRODUSE DE PRIMA CALITATE IN

STOFE DE MODE

PENTRU BĂRBAȚI ȘI DAME

POSTAVURI DE UNIFORME

OFITERI ȘI SPORTURI

POSTAVURI FINE ȘI DE COMERT
CUVERTURI ȘI PĂTURI

FONDAT IN ANUL 1823

B R A Ș O V

TELEFON No. 14, 706

Fabrica: STRADA FABRICEI No. 2 * Magazia: PIAȚA LIBERTĂȚEI

Nu cumpărați nici o armă, înainte de a vizita expoziția Uniunii

ATLAS-PETROL

SOCIÉTÉ EN NOM COLECTIF POUR LE COMMERCE ET L'INDUSTRIE DU PÉTROLE

EXPORTE EN TANCS ET EN CITERNES:

B E N Z I N E

D'AVIATION, LÉGÈRE MOYENNE
ET LOURDE, WHITE-SPIRIT,
GAZ-OIL, PÉTROLE LAMPANT

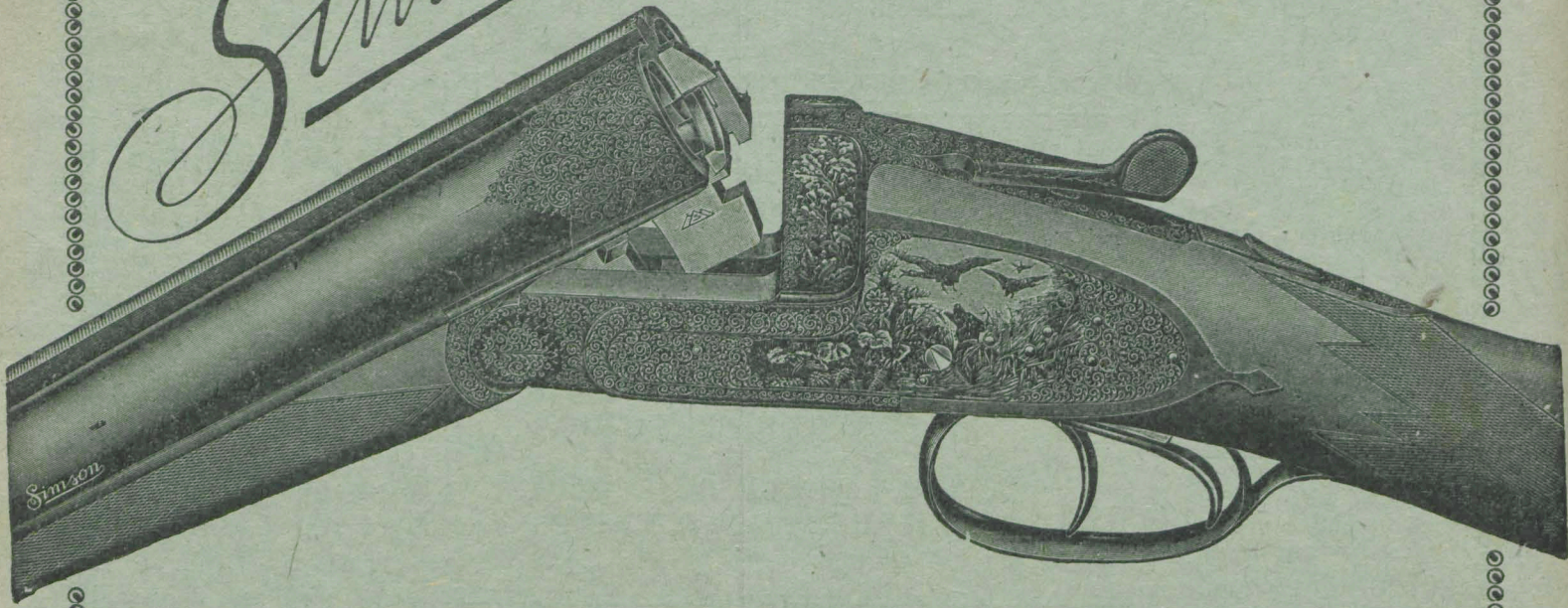
HUILES MINÉRALES DISTILLÉES ET
RAFFINÉES, DE TOUTE VISCOSITÉ

RUE REGALĂ, 21. TÉL.: 26/53 et 14/90 BUCAREST ADR. TÉLÉGR.: «ATLASPETROLE»
AGENCES: PLOEȘTI * CONSTANTZA * GIURGIU

Simson

Marca Fabricii

ARMELE SALE CU ALICE, DRILLINGURI,
ARME PENTRU TIR DE PORUMBEI,
ARME CU DOUA ŢEVI, SISTEM BOCK,

Sunt fabricate renumite,
de cea mai mare precizie
și cu un tir neîntrecut.

Armele pentru tir de porumbei „SIMSON” sunt purtate de către mulți trăgători internaționali de profesie renumiți, și succese de primul rang se obțin mereu cu ele.

Carabina de precizie „SIMSON”

Armă de calibru mic cal. 6 și 9 mm., care se poate furniza cu țevi ghintuite, în zece modele diferite. Tir precis până la 100 m., și de aceea foarte potrivită ca armă de exercițiu, pentru împușcarea răpitoarelor mici, cu blană, pentru împușcarea de ciori, de păsări aquatice, etc.

Revolverul automat „SIMSON”

CALIBRU 6.35

Formă plată, având cel mai mic număr imaginabil de piese componente, cari se pot demonta ușor, fără instrumente speciale. Precizie balistică mare, funcționare absolut sigură.

Fabricile de arme **SIMSON & Co. Suhl** (Germania)

Armele „SIMSON” se procură prin „UNIUNEA GENERALĂ A VÂNĂTORILOR DIN ROMÂNIA”

Nu cumpărați nici o armă, înainte de a vizita expoziția Uniunii

OCROTIREA VÂNATULUI

de Alexandru Țiranu, Timișoara

Urmăresc cu atențiune de patru ani de zile, fiecare articol din «Revista Vânătorilor» și constat cu bucurie că vânătorii-scriitori își dau toată silința de a ridica revista, la nivelul celor similare din Apus. Imi permit a transmite d-lor colaboratori expresiunea sentimentelor noastre de gratitudine, din partea adevăraților vânători.

În interes general vânătoresc, cetind articolul d-lui Crișan, din Arad, mă simt obligat a face o mică observare. Acest articol, apărut în primul număr al anului curent, cu care nu mă pot identifica, mă constrânge la următoarea precizare:

Constat, că în revistă, mereu se devoltă aceleași idei: balistică, vânători, câinii, etc. Tot atunci se neglijează (ca să nu zic că s'a abandonat) problema ocrotirii vânatului util, — problemă, care mereu trebuie desvoltată și discutată, apoi aplicată.

Articolul d-lui Crișan, cam atinge această problemă, dar o interpretează într'un mod, pe care nu-l pot aproba.

Iată de ce. Această importantă problemă se rezolvă cu succes numai atunci, când o apuci dela rădăcină. Să zidim întâiu fundamentul, apoi acoperișul casei.

D-l Crișan, căruia îi sunt recunoscător pentru inte-

resul d-sale în cauză, — a trecut cu vederea, că fundamentul problemei de ocrotire, este legea. Apoi vine aplicarea ei, prin organele Direcțiunii Vânătoarei și subalternii ei.

Nu inspectorii de vânătoare o rezolvă, ci legea. Inspectorii nu pot lucra, fără baza legală, care este fundamentul.

Mă veți întrebă, cum d-ta nu ești mulțumit cu legea existentă, în materie de vânătoare?!

Voiu răspunde precis: nu!

Nu, iată și pentru ce... Pentrucă nu este precisă și nu aplică sancțiuni în toate cazurile.

Este știut și s'a accentuat mereu, că cel mai mare dușman al vânatului mic, este câinele vagabond. În această chestiune, cred, că toți vânătorii sunt de acord.

Să vedem, cum combate legea, acest rău fundamental.

Art. 81: Cel, ce va fi lăsat câinii să *vâneze* pe proprietatea altuia, se va pedepsi...

Art. 82: Proprietarii câinilor de vânat, cari umblă răsleți pe terenuri de vânat străine, se pedepsesc...

Va să zică, întâiu trebuie făcută dovada, că javra vagabondă, a *vânat*. Adică, că a alergat sau nimicit

vreun vânat. (Fiindcă legea nicăiri nu precizează, ce înțelege sub «a vâna»).

În consecință, dihania dela oi, când se plimbă încet pe câmp și culege ouăle de potârnică și îngHITE puii de iepuri, — fapt, ce nu se poate «dovedi», — nu cade sub sancțiunile art. 81.

Mai departe, se zice: «pe proprietatea altuia». . . , ceea ce se poate înțelege, că javra copoiu sau altă spurcăciune, care a fost insinuată de «prepelicar», — când *vagabondează pe teren propriu*, — nu comite nici o infracțiune, deci stăpânul își poate permite acest lux.

Art. 82, pune pupăza pe colac. Acesta este și mai strașnic. Cere direct, dela câinele ce vagabondează pe teren străin, ca să fie *câine de vânat*. Și atunci se pune întrebarea, care dintre vânători are curajul să numească de «câine de vânat» toate acele spurcăciuni vagabonde, ce ne distrug întreg vânatul?!

Pentru a dovedi și mai bine această greșală, voi prezenta situația vânătoarei din Banat, care, oare cândva, eră foarte bogat în iepuri și potârnică:

La fiecare casă țărănească, în special la șvabi, se află câte 2—6 câini, de... rassă indefinibilă... Cum, în urma ocupațiunii, plugarii sunt aproape întregul an pe câmp, deci pe terenul de vânat, și sute de care, căruțe, trăsuri, cutreeră mereu terenul, iar sub fiecare, câte un câine oarecare. Șvabul își caută de treabă, iar câinele plictisit se plimbă, nederanjat de nimeni. Cine poate urmări toți acești câini, ca să-i surprinză «în flagrant delict»? Este exclus.

Mai departe, cine a avut nenorocirea, ca să fie surprins de noapte pe teren și se apropie de sat, acela să fie bine înarmat, că la o distanță de 1—2 km. de sat, să nu rămână fără pantaloni. Atâția câini sunt.

Oare acești câini, cari nu prea capătă de mâncare acasă, ce caută altceva pe câmp, decât mâncare. Și ce găsește de mâncat pe câmp? Iepuri, ouă, etc. . . .

Se zice, că nu s'au găsit iepuri sfâșiați de câini, deci aceasta este o afirmație greșită. Răspund: câinii în general au obiceiul, să îngroape în pământ resturile de mâncare, după ce s'au săturat. Eu am găsit iepuri îngropați de câini, — ba am văzut chiar un câine căutând și desgropând un rest de iepure. . .

Am sesizat forurile competente asupra acestui pericol. S'a dat ordin, ca nimeni să nu mai iasă cu câinii pe hotar. Totuș zadarnic. Șvabul nu se desparte de dihania sa.

Am reclamat din nou. Mi s'a spus, să-i dau în judecată. I-am dat.

Ce credeți că s'a ales? Au fost achitați, fiindcă nu am dovedit, că au vânat. Nu vă mirați, așa este. Advocații își fac meseria și articolul de lege suscitât se interpretează cum am arătat.

Deci, cred, că sunt în asentimentul tuturor vânătorilor, când afirm, că legea este incompletă. Nici măcar regulament nu are pentru aplicarea ei.

Iată primul pas care trebuie făcut în interesul ocrotirii vânatului.

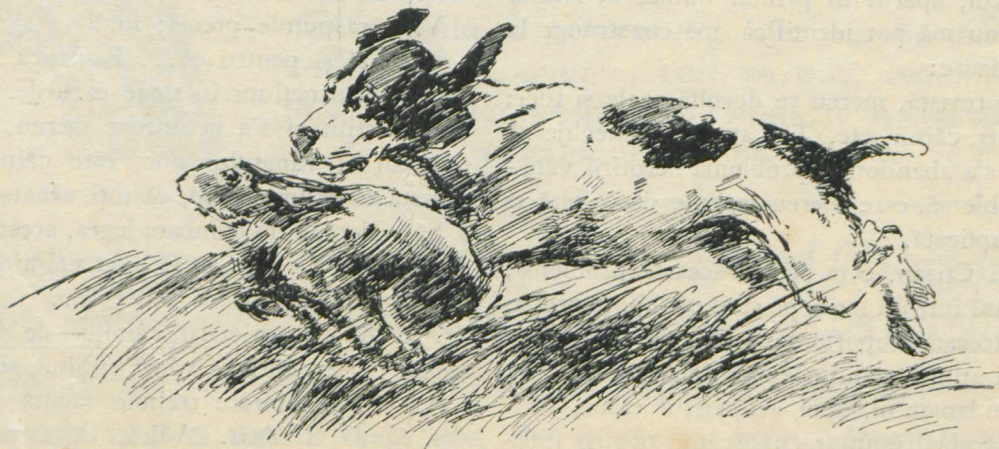
În consecință, cu onoare rog onorata Redacție, să binevoască a deschide discuțiunea asupra acestui obiect, în coloanele Revistei, unde rugăm pe toți vânătorii cu autoritate să-și spună cuvântul. Să se discute această chestiune în public, ca viitoarea lege să fie potrivită împrejurărilor dela noi și să nu se mărginească numai la discuția deputaților incompetenți în această materie, cari se inspiră din legile țărilor cu alte împrejurări și dela neamuri cu alte mentalități.

U. G. V. R. este chemată să ancheteze și să-și impună cuvântul, cu autoritatea de care se bucură.

Am relevat *un* singur punct din marea problemă, urmând, ca cei chemați ca mine, să-și spună cuvântul, iar pe d-l Crișan îl rog să nu se supere, fiindcă și eu sunt de aceeaș bună credință ca d-sa, și nu năzuesc decât spre ajungerea aceluiaș scop, comun și general.

P. S. Mă spovedesc d-lui Crișan: nu cred de bine, ca inspectorii de vânat să primească atâtea drepturi, fiindcă sunt între ei și oameni, cari *numai în teorie* exercită vânătoarea. Ba cunosc și un caz, când un subinspector, avocat de meserie, a apărat o cauză incompatibilă cu demnitatea de subinspector *). Să ne ferească D-zeu de oameni, cari nu cunosc valoarea practică a teoriei aplicate!

*) N. R. Regretăm că autorul nu ne comunică și numele, cel puțin în mod confidențial.

DESPRE PERMISELE DE VÂNĂTOARE

de Nicu I. Juvara

Inspector de vânatoare al Județului Tutova

DUPĂ legea de protecție a vânatului, permisul de vânatoare și de port de armă sunt valabile pe tot timpul anului financiar în care au fost liberate, oricare ar fi data liberării lor (art. 46).

Ori dela votarea legii și până astăzi, nu s'a aplicat niciodată acest articol, căci

întotdeauna a intervenit o dispoziție ministerială care a prelungit cu câteva luni valabilitatea vechilor permise, pe motivul, că noile permise n'au putut fi distribuite la timp, instanțelor în drept.

În calitate de inspector al vânătorei din județul Tutova, cunoscând situațiunea permiselor care se liberează în fiecare an, pot să precizez că această dispoziție e în dauna protejării vânatului util, căci foarte mulți din actualii posesori de permise nu și le reînnoșc în viitor, vânând din acest fapt cu un permis pe o perioadă cu mult mai mare decât cea legală.

Ori în anul acesta prin o dispoziție ministerială vânătoreia iepurilor a fost prelungită pe o perioadă de 15 zile și fără a vedea utilitatea acestei dispozițiuni care n'a fost dictată de înmulțirea iepurilor, luată într'o iarnă temperată și fără zăpadă, care a permis vânătoreia fără nici o întrerupere. E cert că prelungirea permiselor de vânat a amplificat în proporții dezastruoase efectul acestei dispozițiuni, care se va resimți prin împușinarea până la limită a speciilor utile de vânat.

În rezumat, nu văd de ce nu s'ar putea impune, fără atât de multe excepții, respectarea unei legi care întâmpină în aplicarea ei atâta rea voință din partea celorla cari ar trebui să o susțină.

Căci, a mări cu 15 zile pe întreaga țară perioada de vânătoreia a iepurilor, pentru a complăce câtorva vânători întârziati sau prea distrugători, și a prelungi permisul de vânat pe un motiv care n'are nici o rațiune de a se produce la infinit, este a semăna sămânța indisciplinei, întreținând credința prea înrădăcinată: că legile la noi nu sunt făcute pentru a se aplică.

TOT DESPRE CÂINII VAGABONZI

de Căpitan N. Păun

Președ. Soc. de Vânătoare „Păunul“, Bârlad

Am cetit cu multă atențiune, articolul d-lui Nicu I. Juvara-Bârlad, inspector de vânătoare al județului Tutova, intitulat «Despre câinii vagabonzi» și ca unul care cunosc personal pe d-l N. Juvara, și-l admir pentru marele interes — socotit din toate punctele de vedere — ce pune pentru protejarea vânatului util, îmi permit a cere îngăduirea direcțiunii Revistei Vânătorilor să dea găzduire și puținelor mele cuvinte, ce am de spus tot în privința subiectului citat.

Și aci — ca în orice altă regiune — munca câmpului începe din primele zile ale lunii Martie și se termină toamna târziu, chiar pe la sfârșitul lunii Noemvrie.

Din constatările ce am făcut personal, pot preciza fără nici o exagerare, că pe tot timpul cât ține munca câmpului — pe fiecare 10 hectare de pământ — se găsesc 4—8 câini, cari patrulează în lung și în lat toate semănăturile și toate miriștele de dimineață și până seara.

Acești câini, cari spre mulțumirea stăpânilor lor își câștigă singuri existența, nu sunt numiți vagabonzi căci

poartă sgară la gât, au fiecare câte un nume: «Dulău, Turbă sau Grivei» și apoi fiind foarte disciplinați, seara se întorc acasă pe lângă căruțele stăpânilor lor.

Pe terenurile păscute de turme de oi, situația devine și mai critică, căci la o singură turmă de oi, am găsit 14 câini cari mi-au fost lăudați de stăpânii lor ce ignorau pe biata Molda, care căută vânatul la 6—8 pași în timp ce harnicii lor câini — cu dresajul făcut numai de Dumnezeu — își caută vânatul la sute și mii de metri depărtare...

Nici aceștia nu sunt socotiți câini vagabonzi, căci stăpânii lor țin la ei ca la ochii din cap, deoarece aceștia le păzesc averea și apoi cine ar îndrăzni să omoare un câine proprietatea unui moșier, care în schimbul pagubei făcute, ți-ar rezilia contractul de arendă al vânatului, sau nu ți-l-ar mai arendă niciodată?

Chiar dacă s'ar pune la toți câinii mărtișoarele reglementate de Ministerul Agriculturii și Domeniilor — în dimensiunile hotărâte și conforme cu broșura de uniformitate a câinilor disciplinați — tot nu va servi la

nimic asemenea ornamente căci, aceasta nu i-ar stânjeni întru nimic a fi adevărații distrugători ai vânatului util.

Câinii prăpădesc vânatul, mâncând ouăle păsărilor și pușorii lor încă de mici, neavând nici o limită în lăcomia lor, cauză care face ca terenurile ce sunt mai mult frecventate de aceste potere de juvine, să fie lipsite cu desăvârșire de vânat chiar dela începutul sezonului.

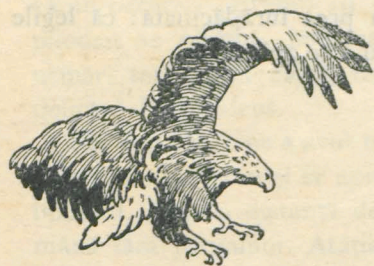
Ar fi fost cu mult mai bine decât atâtea sancțiuni pentru braconieri, să se fi făcut legiferarea unui foc de pușcă pentru orice câine găsit pe câmp. În acest caz, Minsiterul Agriculturii ar putea cu drept cuvânt să impună în statutele societăților de vânătoare, ca orice membru să aibă obligațiunea de a omorî cel puțin doi câini pe an și atunci cred că terenurile s'ar îmbogăți în vânat și nu ar mai fi nevoie să se recurgă la măsurile de astăzi, prohibirea vânătorului în unele regiuni.

Cei cari nu se pot despărți de astfel de odruri, ce — după cum spun ei — le păzesc avutul cu toată cre-

dința, să fie obligați să-i țină legați în curțile lor, să le dea mâncare și cu adevărat să le poarte de grijă, iar la turmele de oi să fie lăsați liberi numai noaptea, căci numai atunci sunt câinii trebuincioși.

Să sperăm că d-l Juvara — o personalitate bine cunoscută — nu numai în orașul și în județul nostru, va reuși să fie ascultat de organele competente, iar eu până atunci — în calitate de șef al unui depozit de munițiuni — voi continua să atentez la vieața oricărui pof-titor de ciolane dela cazanul de ciorbă, al soldaților ce am sub comandă.

Nimeni nu va încerca, nici deaci înainte, să-mi ceară vreo socoteală, căci aci legea o fac eu și o aplic tot eu, gășindu-mă întotdeauna în exercițiul funcțiunii de teama vreunui atentat, iar când la iarnă cojoacele sentinelor vor fi cârpite cu pielea acestor mosafiri nepoftiți, cred că voi mai fi imitat și de alții, cari se vor convinge că acești câini cari umblă hoinărind, nu sunt buni de altceva.

LA DROPII PE BĂRĂGAN

de Carol Riske

MISTERIOASĂ este puterea ta de atracțiune, o vastă câmpie a Bărăganului, cu tainele tale nepătrunse și cu pustietatea-ți încântătoare ce te caracteriză odată, și pe care tot o mai păstrezi pe alocurea, în ciuda progreselor culturii! Căci vânătorul care nu-și caută suprema satisfacție vânătorească în adunările sgomotoase de iarnă ale amatorilor de vânătoare, ci care iubește natura în pustietatea și splendoarea ei măreață, preferând înaintea oricărui alt fel de a petrece, o zi în mijlocul naturii neîntinate — spre tine va căta!

O dimineață caldă de Maiu, Miresme îmbătătoare, plutesc în aerul purificat și răcoros al dimineții, iar Bărăganul, în imensitatea lui incomensurabilă, se întinde ca o mare de smarald înaintea ochiului încântat al vânătorului, venit aci ca să-și fortifice nervii sdruncinați de sbuciumul vieții de oraș. Discul de foc apare timid în marginea orizontului, reflectându-se în mii de culori pe cerul încă întunecat, iar zefirul mângâie șesul întins, cu suflul său dulce și primăvăratec.

Simți că e primăvară! De jur împrejur numai câm-

puri întinse, sau vegetație sălbatecă; nici un sat, nici o casă sau un pom măcar, care să turbure armonia acestui tab'ou... Ba nu, căci în depărtare se profilează vag în negura dimineții, conturul negru al unui puț, cu brațul lung și găleata-i tradițională, chemând pe drumetșul însetat și obosit de drum, la apa-i răcoritoare și dătătoare de viață. Nici un sgomot nu turbură pacea dimineții.

Și pe când aurora înaintează victorioasă în carul ei de foc pe bolta cerului de pe care se sting ultimele făclii ale nopții, câmpia Bărăganului se deșteaptă din somn. Glasurile dimineții încep să se trezească; ciocârliă se înalță în sborul ei drept în sus spre cer, intonând rugăciunea ei matinală și laudând pe Domnul; vrăbiile limbute se ceartă în colbul de pe drum, iar cântăreții noștri dragi aduc și ei imnurile lor de slavă Creatorului Atotputernic. Prin apropiere trece un stol de ciori — ca niște ciocli în hainele lor negre — croncănind cu glas răgușit și făcând să tresară într'o impresie neplăcută pe vânătorul rămas în extaz în fața bogățiilor naturii. Inșă impresia penibilă trece iute ca și gândul, căci păsările morții dispar în depărtare, bătând greoiu și ritmic din aripi...

Acorduri noi se asociază la concertul acesta general, ținut în templul maiestos al naturii; este pitpalacul nostru mult iubit și așteptat — Don Juanul dornic de

dragoste, ce-și imploră iubita ca să-l asculte și să-i dăruească câteva clipe de fericire — sau și rășboinicul neînfricoșat, ce își provoacă adversarul la luptă aprigă pe viață și pe moarte, pentru posedarea iubitei. Mai încolo, se aude glasul unei potârniche, care dispare acum printre firele de grâu răsărite mărișor; poate că este vreun cocoș, care se duce grăbit spre cuibul scumpei sale jumătăți, ce se silește să dea viață puilor din ouăle de sub ea. O iepuroaică fuge, amarnic prigonită de doi curtezani înamorați, ce vor să o forțeze ca să le accepte dragostea și să le satisfacă pofta înflăcărată. Un stol de porumbei trece ca o nălucă, pierzându-se în zare.

Micul zeu Amor domnește acum și își trimite peste tot săgețile înveninate. Este epoca dragostei, când în toate vietățile se trezește instinctul de perpetuare a speciei și toate la un loc cinstesc sărbătoarea mare a dragostei.

Roua dimineții sclipește pe ierburile umede, în cari se oglindesc razele soarelui în mii de culori, dând câmpului aspectul unui covor măreț de mătase verde, țesut cu măiestrie și presărat cu milioane de diamante strălucitoare. Omul se descopere, cu sufletul în reculegere, în fața templului divinității, privind cu venerație spre minunile pe cari i-le hărăzește natura la fiecă pas....

Căruța pornește în tăcăneala monotonă a cailor țărănești, spre nesfârșitele câmpuri verzi ce se pierd în depărtare. Tabloul este veșnic același, și cu timpul începe să devină obositor. Astrul strălucitor se urcă din ce în ce mai sus pe firmamentul azuriu și neturburat nici de cel mai mic noraș, și odată cu ivirea căldurii dispare roua de pe vegetații. O tăcere apăsătoare pune stăpânire pe Bărăgan. Câmpul este pustiu și nu se vede nici un om, căci e zi de sărbătoare. Căii, în mersul lor domol, răscolesc colbul de pe drum, care se înalță într'un nou greoiu-încăcios dinapoia coviltirului rotund, pe când osiile căruței se tângue jalnic, iar țărănul moțae cu hățurile în mână pe grămada de paie. Vânătorul din căruță scrutează din când în când — de sub coviltir — câmpul cu binoclul. Deodată privirea se oprește într'un punct, și omul tresare cu atenția încordată; în spațiul vizual al binoclului au apărut niște puncte cenușii, ce se mișcă încet. *Dropiile!* Un ghionț ușor în coastele căruțașului îl trezește pe acesta din reveria sa, și în momentul următor căruța își schimbă direcția, luând-o acum în jumătate cerc spre cârdul de dropii ce se zărește în depărtare.

Distanța se micșorează din ce în ce, și acum dropiile se pot distinge clar chiar cu ochiul liber; sunt cinci dropii și doi dropioi, cari se rotesc mereu în jurul societății doamnelor, conștienți de valoarea lor și umflați în pene, ca curcanii de casă. Mai ales unul este de o mărime adevărat extraordinară, având o gușă și niște muștăți enorme. . . 400—350—300 metri! *Prea departe!* Dropiile, pe un câmp de grâu verde, privesc bănuitoare spre căruță... 250—200 metri! *Stcp!* Acum sunt stăpânite de oarecare neliniște. Vânătorul simte că nu se mai

poate apropia. Schönauerul iese la iveală și își găsește un punct de sprijin într'o margine a căruții; vânătorul vizează îndelung — crucea lunetei se înfige în dropioiul cel mare... și în clipa următoare un șuerat ascuțit despică aerul. Dropiile rămân un moment ca paralizate pe loc, apoi se ridică încet — fugind mai întâiu pe jos ca niște aeroplane — cu fâlfâiri greoaie din aripi și dispar în cele din urmă în orizont — afară de mitropolitul cel bătrân, căruia îi era destinat glonte de ucigător. Arma și-a făcut datoria, și acum el zace sângerând, sbătându-se de moarte și cu ochii plini de groază ațintiți spre vânătorul care se apropie. Încă câteva mișcări convulsive din picioare și din aripi — apoi totul s'a sfârșit; numai sângele cald se prelinge pe sub aripă, înroșind pieptul dropioiului și firele de grâu dimprejur.

Vânătorul examinează lovitura, care-l mulțumește: *Exact centru — sub aripă.* El privește emoționat, pasărea dela picioarele sale, pe uriașul acesta puternic care, pe lângă penajul-i admirabil și statura-i impozantă, dar este și cea mai măreață apariție din lumea păsărilor noastre. Ce exemplar frumos pentru împaiat! Acestea sunt trofeele de vânătoare, nestimatele scumpe și de o valoare neprețuită pentru vânător, în care se cristalizează atâtea amintiri dragi și spre care vânătorul privește cu mândrie în suflet.

Dar acum vânătoarea s'a terminat. E destul pentru azi! Vânătorul nostru este un vânător cu simț și educație vânătoarească, care nu face vânătoare ca să stabilească cifre de record. El este mulțumit cu rezultatul zilei — destul de frumos de altfel — fără pretenția de a omorî cât mai mult vânat, și cu aceeași satisfacție în suflet pe care o simte și recordman-ul cu zeci de dropioi împușcați pe sezon...

Sărmanele dropii! Au fost multe odinioară — întocmai ca și spurcaci — populând toate șesurile țării noastre. Spurcaciul aproape a dispărut, în urma progresului culturii mecanice și a reformei agrare, și nu în ultimul rând datorită naivității sale. Dropiile, cu instinctul de conservare mai desvoltat, au fost — ce e drept — împinse spre anumite regiuni mai izolate ale țării, totuși se mai găsesc. Dar cu siguranță că mai curând sau mai târziu vor trebui să cedeze și ele peste tot locul pasului necruțător al vremii, dispărând de pe tărâmurile patriei noastre împreună cu spurcaciul, *dacă cei în drept nu vor lua măsuri de ocrotire în ceasul al douăsprezecelea.* Și atunci, vai, când va fi pierit farmecul Bărăganului cu vânatul său sălbatec de dropii, vom rămâne numai cu reminiscențele vânătorilor de odinioară, păstrându-le o icoană scumpă în sufletele noastre îndurerate și spunându-ne, oftând: *«A fost odată!»*

De aceea, vânătorii cu tragere de inimă au datoria morală să lucreze în sensul de a ni-se păstra acest vânat, al cărui număr se află într'o continuă diminuare, asigurându-ne nouă și generațiilor ce vor urma, pentru un timp cât mai îndelungat această comoară a patriei noastre, vânătoarea nobilă și atrăgătoare a dropiilor!

COINCIDENȚĂ

de I. P. Borș

Judecător, Consilier de Curte, Galați

Eram mai mulți prieteni, avocați, magistrați, doctori... la masă la un birt. Se vorbeau multe, ca într'un cerc de intelectuali, la un pahar cu vin. Chestiuni serioase, anecdote, glume hazlii, etc... mai cu seamă, că printre noi erau câțiva și vânători, nu tocmai lipsiți de darul ce au de altfel vânătorii în genere de a povesti.

Venise vorba despre: Coincidențe... plecând dela definiția ei că: «Coincidența este starea a două figuri geometrice cari se suprapun», și lărgind-o la aceea a două sau mai multe lucruri, sau fapte, cari se întâmplă în același timp.

Unul din noi istorisi, cum visase ceva, și că apoi a aflat că ceea ce a visat, s'a întâmplat undeva în momentul când visă... Altul: că se întâmplă deseori, ca mergând pe stradă, să te gândești la o persoană pe care n'ai văzut-o demult și despre care știai că lipsește din oraș și peste câteva secunde o întâlnești chiar... etc.

Astfel fiecare căută să dea câte-o explicațiune acestor întâmplări. Fiind, cum zic la masă, și vinul ajutând, coincidențele, precum și explicațiunile lor, erau care de care mai fanteziste!

Unul din comeseni, atrage atențiunea că eu nu spusese nimic. Atunci cerând voie începui: să vă povestesc o întâmplare. D-voastră îi ziceți: «Coincidență» petrecută sub ochii mei, acum 15 ani.

Eram, câțiva prieteni, în luna August la vânătoare de prepelițe, pe teritoriul comunei «Oasele», în județul Covurlui. Pornisem să vânam pe la 5 ore p. m. dela conacul moșiei unui cunoscut, unde eram găzduiți. Eram vre-o 6 persoane, între care, inteligentul avocat Mihai C..., a cărui fantezie în istorisiri asemuitoare lui «Münchhausen» sau «Hoffmann» vă este atât de cunoscută; eră și prietenul Aristomene C... care din cauza bunului său caracter eră întotdeauna ținta glumelor noastre, pe cari fiindcă este foarte bine educat, le suferă cu cea mai perfectă pasivitate, fără a reacționa în rău vreodată. Eram, zic, înșirați în linie la interval de 20—30 metri unul de altul. Mihai în capul flancului stâng, alături de Ludwig J... mare industriaș din Galați, și așa înainte până la extremitatea flancului drept, unde eră prietenul Aristomene. Câinii noștri forfoteau toate buruienile, în dreapta și în stânga, înaintea fiecărui din noi... După câteva minute, fiindcă tovarășii mei mergeau cam repede, eu fiind mai greoiu, cum eră și foarte cald, m'am desprins dintre dânșii, apucând o direcție opusă lor, spre stânga, și m'am abătut cu cățeaua mea «Wanda» într'o vâlcea, pe o miriște de păring. După puțină căutare, negăsind nimic, m'am lungit la umbra unui purcoi de păring cosit, așteptând să încerc mai spre seară, poate că vor ieși prepelițe din

porumbiștea ce eră în marginea miriștei. Din când în când se auzia în depărtare câte un pocnet de pușcă dela tovarășii mei... Mai târziu am început din nou a căuta miriștea pe care mă aflam, dar nu am dat peste nimic. Cum începuse a se înseră și fiindcă nu prea văd bine m'am îndreptat spre locul de întâlnire, unde trebuiau să vie trăsurile să ne ducă la conac. Suind în culmea dealului, iată 'n zare o umbră de om venind spre mine... când se apropie, disting pe prietenul Aristomene, singur cu câinele său, care căută cu îndârjire jur împrejur... El aveă la geantă câteva prepelițe vâdate. Cum mă vede, mă întreabă:

— Ce-ai împușcat?

Îi răspund: — Nimic!

El iar mă 'ntreabă: — Dar ce-ai mai văzut?

Îi spun: — N'am văzut nimic! și să nu se mai ducă înainte, căci nu va găsi nimic, deoarece am cercetat eu câmpul cu deamănuntul, și să se întoarcă cu mine, fiind aproape ora de întâlnire cu ceilalți.

El îmi răspunde încăpățânat: ba eu mă mai duc să caut... du-te tu la trăsuri, că viu și eu îndată...

Atunci l-am lăsat, și ajungând la punctul de întâlnire cu ceilalți, îi găsesc pe toți grupați. Mihai cum mă vede îmi zice, râzând:

— Să vezi ce farsă am făcut lui Aristomene?!... Când mergeam cu toții în linie, după ce ne-ai părăsit tu, Ludvig, care eră lângă mine, la flancul stâng, trage într'o prepeliță... Știi cum este Aristomene al nostru?... că dacă aude un pocnet de pușcă, fuge imediat într'acolo unde s'a tras, crezând că este rost de vânat în acea direcție! Iată că de unde eră la 200 metri, în spre apus, ne pomenim cu el, scurt și îndesat cum este, că vine cu pași mari și gâfâind lângă noi...

— Ce-a fost?... întreabă el.

Eu îi spun, că lui Ludwig, i-a sărit un «Spurcaci»¹⁾... în care a tras un foc, și a căzut, dar căutându-l nu l-a găsit... de sigur că nu este ucis, ci numai aripat, și că a fugit pe jos!...

Aristomene, atunci mă întreabă: — În ce direcție?...

Ca să scap de dânșul, îi arăt direcțiune spre răsărit, opusă celeia din care venia... și să fi văzut pe neica Aristomene, cu șiretenia care-l caracterizează, cum se desprinde încet... încet... de noi, făcându-se a căuta prepelițe, îndreptându-se spre răsărit, locul imaginar arătat de mine, încotro s'a dus «Spurcaciul»... căutând de foc... apoi a dispărut, și nu l-am mai văzut. De sigur că-l caută și acuma!...

Eu făcând haz de această farsă a lui Mihai, le-am spus cum l-am întâlnit pe Aristomene, căutând cu mare atențiune și că nu a voit să vie cu mine, deși a început să se însereze.

— Să vezi cum o să râdem de el, când va veni! zice Mihai.

¹⁾ «Spurcaciul» este rar, în jud. Covurlui. El se găsește mai mult pe „Bărăgan“ în Ialomița.

Deodată se aude la vreo 500—600 metri un foc de pușcă, și peste vreun sfert de oră, se vede la orizont, umbra pitică a prietenului nostru Aristomene. Cum se apropie la vreo 30 metri, Mihai îi strigă:

— Hei, Aristomene ai găsit «Spurcaciul».

Aristomene, răspunde cu ironie și emfază: — O fi așa?!... și ridicând mâna stângă în spre cer, vedem desenându-se în aer, ceva ca de mărimea unei găini... apoi lasă mâna în jos. Noi crezând că vrea să răză el de noi, și-o fi făcut vreun simulacru de vânat din geanta lui, deoarece nu se mai vede bine, căci se înserase, am început să râdem cu toții... când se apropie... ce să vezi?... D-l Aristomene ținea în mână triumfător un «Spurcaciul»... Am rămas cu toții uimiți!!...

Dar Mihai, repede fără a-și pierde cumpătul zice: — Bine n'am spus eu că «Spurcaciul» în care a tras Ludwig, eră numai aripat... deci îi aparține lui de drept, și tu nu ai dreptul, Aristomene, să ți-l însușești!... Trebuie să-l dai lui Ludwig!...

Aristomene zice: — Pardon! Eu l-am ucis, căci l-a sculat câinele meu... nu știu dacă a fost rănit de altul... și-mi aparține mie, care l-am împușcat din sbor!...

Mihai nu se lasă, și insistă: — Bine, dar aceasta nu este colegial, nici cavaleresc, să-ți însușești un vânat rănit de altul!²)...

Aristomene, atins la coarda simțitoare, enervat, îi zice: — Eu nu sunt egoist ca d-ta, nici interesat... eu vânez de plăcere... și deși «Spurcaciul» este împușcat de mine, nu am să-l mai iau... dar nici nu-l cedez lui Ludwig care nu are dreptul, fiind numai rănit de el...

¹ Vânatul mic este acelaia, care l'a ucis, indiferent dacă a mai fost rănit.

N. R.

și-l dăruiesc prietenului B... (adică mie care vă istorisesc).

După ce am luat «Spurcaciul» mulțumindu-i, toți i-am spus că a fost o farsă, deoarece nimeni nu a tras în nici un «Spurcaci», fiind aceasta numai o pură invenție a lui Mihai!... Să fi văzut decepțiune și amărăciune pe Aristomene?!... care-și pierdă astfel «Spurcaciul» împușcat de el, și care nu-și putea explica această curioasă «coincidență»?...

Eu îmi explic aceasta astfel: că în natură sunt unde necunoscute încă, cari pun în legătură un obiect sau o ființă, sau o forță, cu un alt obiect, ființă sau forță, și că acest contact se stabilește, dacă cel ce îl primește este un bun contact receptor al acelei unde, cum în speță: «Spurcaciul», care în realitate există la o distanță oarecare apropiată de receptorul «Mihai»; și că i-a trecut prin creier lui «Mihai» fiindcă s'a stabilit contact între acel «Spurcaci» și creierul său, prin unda aceea necunoscută. Deși se pare că aceasta a fost o simplă născocire a creierului fantezist al amicului «Mihai» care prin o «coincidență» s'a întâmplat să se adeverească... totuși eu susțin, că «coincidența» nu este o pură întâmplare, ci are regulile ei fixe, necunoscute încă nouă, și că după cum spune definiția ei, că: «Coincidența» este o stare a «două figuri geometrice cari se suprapun», aci «Spurcaciul» care există undeva pe câmp și Spurcaciul din imaginația amicului «Mihai» luând contact, prin mijlocul acelei unde necunoscute, s'au suprapus, și astfel această idee care părea a fi imaginară, s'a adevărit a fi reală.

De ce dar să nu admitem, că există unde necunoscute pentru așa zisele «coincidențe», cari nu ar fi decât reprezentarea în creier dela distanță a ceea ce în realitate există sau se întâmplă, la oarecare depărtare?!...

VÂNĂTOAREA CU ȚĂRIITOAREA

de Dr. E. Schnell, Braşov

LA DIBĂCIA cea mai mare, însă și cea mai grea a vânătorului a cărui pasiune o constituie pânda, aparține și arta, — căci nu este altceva decât o artă în domeniul cinegetic, — de a imita diferitele sunete și strigăte de înțelegere ale vânatului, atât de natural, ca vânatul să nu înțeleagă numai aceste sunete, primind răspuns câteodată, ci chiar să se apropie și să caute vânătorul, luându-l drept de semenul său. Este de sine înțeles, că practicarea acestei arte necesitează extraordinar de multă experiență și cunoaștere a obiceiurilor de traiu a diferitelor specii de vânat și în sfârșit puțin simț muzical și ritmic, căci limbajul animalelor ne este cunoscut nouă oamenilor numai fonetic nu «verbal» și noi căutăm se înțelegem numai ghicind un sunet sau celălalt, aducându-ne astfel în raport cauzal cu purtarea animalelor. Studiul limbajului animalelor este mult mai simplu la animalele domestice, cari zilnic le avem sub ochii noștrii și este mai puțin interesant din punct de vedere vânătoresc, decât limbajul misterios al animalelor de pădure și de câmp, cari în majoritate trăesc mult mai tăcute, retrase și mai libere, decât animalul domestic prins în jugul uman, care vorbește în limbă tare pe care noi oamenii, cei mai mulți, n'o auzim, dacă o auzim n'o înțelegem, sau nu vroim să o înțelegem.

Vânătorul însă, care înarmat cu *mai multă* tendință de observare și cunoaștere, decât cu sete de sânge, cutreeră pădurea sau câmpul cu pași fără sgomot și nu vede numai cerul și pământul misterios și trecut sub tăcere, el aude și vocile fiilor lor, a plantelor și animalelor, cari pentru urechea lui nu sunt un sgomot pasiv, ci limbajul iubit al naturii vii. Limbajul, care nu devine niciodată monoton, niciodată pustiu, niciodată plictisitor, care totdeauna sună diferit. El învață să-l audă, el caută să-l aplice, să-l înțeleagă. O ureche deosebită are însă pentru vânatul său pe care l-a ascultat și observat de nenumărate ori. Este greu, ca să-ți memorizezi aceste sunete și mult mai greu a le forma și a le imita în așa fel ca vânatul să le înțeleagă. Cine poate aceasta, o datorează posibilităților de observare și întâmplărilor din viață atât de interesante și încordante, pentru a avea în sfârșit succese. Mari artiști din acest punct de vedere, găsim și în lumea paserilor. *Gaița* noastră, de exemplu, este un maestru în imitarea diferitelor sunete ale paserilor. Știe însă să imiteze amăgitor și lătratul câinelui, miolăritul pisicii, scârțâitul unei roate de car. Ii este deopotrivă în această artă, *sprânciocul* (*Lanius excubitor*) care cu toate că nu este de «profesiune» pasăre cântătoare, este un imitator eminent al diferitelor pasări. Acești «autodidacți», sunt ambii răpitori, cari pentru meseria lor au învățat mai ales această artă.

Printre vânători, există însă numai un număr relativ mic, cari să știe imita de așa de perfect unul sau mai multe limbaje ale vânatului, ca acela nu numai să răspundă, ci ca magnetizat să urmeze chemării vânătorului; pentru aceasta este necesar un talent și o o iscusință vânătoarească deosebită. Există deci puțini maestrii în acest domeniu al vânătoarei cu țăriitoarea (*Lockjagd*) cum se numește în general acest fel de a vâna. Și printre acești maestrii se găsesc specialiști, cari s'au dedicat studierii numai unui sau altui limbaj al vânatului, cari au ajuns să-l poseadă până la o perfecțiune uimitoare și anume, cu ajutorul propriei lor voci, sau cu instrumente făcute de ei sau în fine, fabricate.

În limitele acestei lucrări voesc să schițez pe scurt, vânătoarea cu țăriitoarea (*țipătoarea*) numai la două specii de vânat, cari interesează deosebit pe vânătorul de pădure. Și anume, vânătoarea *țapului* și a *găinușii de alun*.

Simpaticul vânat de căprioare (*Rehwild*) are obiceiul de a petrece cea mai mare parte a anului în liniște și aproape mut. În deosebi, după topirea zăpezii, are ocazie vânătorul (*pürschende Jäger*) să asculte diferitele voci a vânatului. Acestea ar fi strigătul de *frică*, ca expresie a neîncrederii, sau a mirării pentru un lucru, un obiect, care nu a fost încă bine recunoscut — nemai văzut până atunci — sau a unui sgomot. Țapul speriat țipă scurt, aspru, dârz, lătrând: *bö! bö! bö!*, capra mai blând, mai lung: *«böhö! böhö! böhö!»* În timp ce țapul se liniștește mai repede căutând în deplină siguranță, să-și explice motivul deranjării sale, capra însă «natural» nu se liniștește și alarmează câteodată întreaga împrejurime câte o jumătate de oră.

Chemarea reciprocă de *frică* a iedului (*Fiepen*) când este chemat de mamă sună subțire și frumos: «fi, fi, fi» și mai adânc: «pi, pi, pi», atrăgând puilul la sine.

Acestea sunt strigătele cele mai obișnuite pe cari le dă vânatul de căprioare. Mai rare sunt tonurile cari exprimă plânsul sau spaima. Ambele strigăte sunt date de căprioare, numai în cazul unei mâhniri aspre din partea semenilor lor, sau unei încolțiri strașnice din partea dușmanilor. Strigătele de spaimă pătrund prin măduvă și oase și se aud până la mai multe sute de metri, când un animal răpitor sau câinele vrea să încolțească, sau a încolțit căprioara — sau când plăpânda căprioară virgină este atât de mult supărată de înfocatul amant, încât toate mătușele-căprioare sunt extrem de indignate din cauza acestui scandal în liniștita pădure.

La vânătoarea cu țipătoarea la țap, se întrebuițează, aceasta împrejurare, prin faptul, că țapul este gelos și curios, vânătorul îl atrage imitând ingenios aceste strigăte. Aceste sunete încep la locul potrivit de obicei cu strigătul înduieșător de *frică* al iedului *pi-pi-pi*; dacă timpul este favorabil, atunci sunt suficiente și acestea, pentru a aduce, țapul curios, sau setos de aventuri amoroase. De multe ori se întrebuițează mai întâiu, strigătul exprimând plângerea: «pi-e, pi-e pi-e» și în sfârșit

cu precauțiune și pe cât e posibil rar, strigătul de frică, pătrunzător: «pii-e-e pii-e-e» care îndeamnă țapul gelos, sau gata de a da ajutor, să o ie la goană, prezentându-se vânătorului. Trebuie să fie favorabile locul, timpul și mai ales dispoziția sufletească a țapului, în caz contrar, cea mai mare tindă este zadarnică.

Cel mai potrivit timp pentru exercitarea acestui fel de vânătoare, este intervalul dela jumătatea lui Iulie până la jumătatea lui August, adică timpul împerecherii a căprioarelor, cere durează 2—3 săptămâni, după împrejurările climatei, temperaturii și contingentului de vânat. În regiunile noastre timpul împerecherii cade între 10 Iulie—10 August.

Deoarece din vechime chemarea căprioarei se imită cu frunze de fag, liliac etc., arta de a chema căpriorul, se numește în limbajul vânătoresc german «das Blatten», iar timpul în care țapul ascultă la chemare, se numește: «Die Blattzeit». Deacum câteva decenii, au început să circule în comerț o mulțime de instrumente de acest fel, cari sunt de cele mai multe ori mai ușor de folosit, decât frunza primitivă.

Am primit, de curând, — cu părere de rău însă, după sezonul chemării țapului, — o garnitură de instrumente inventate, și combinate de locot.-colonel Faulhaber (Ied, capră, strigătul de plângere și frică) trimise de producător (Gramma, Schreibfedernfabrik, Baden b. Wien) cari posedă într'adevăr cea mai deplină capacitate de modulare și acordare dintre toate instrumentele similare aflătoare în comerț, cunoscute mie. Prin metoda de întrebuițare, precum și ritmul redat de mine a diferitelor chemări, începătorul va învăța după câteva exerciții a imită diferitele strigăte, naturale. Dacă mai cetește încă și cartea: «Die Geheimnisse der Blattkunst», de maestrul în acest domeniu Conte de Münster (Edit. I. I. Weber, Leipzig) pentru completarea cunoștințelor sale, atunci poate ieși cu mai multă siguranță și speranță de reușită pe teren, la începerea sezonului, decât odinioară, deoarece se pare, că la noi unde căprioarele sunt mai multe decât căpriorii, țapul nu vine decât la sunete perfect executate.

Găinușa de alun, care în literatura vânătorescă, ocupă un rang deosebit, fiind cuprinsă în categoria *vânatului nobil* (Hohe Jagd), asemănându-se mult, cu cocoșul de munte, cu toate că este numai puțin mai mare și mai grea decât potârnichea, care trăește la câmp, deasemenea înrudită cu găinușa de alun și care aparține vânatului mic. (Niederjagd). Aceasta se găsește de altfel, câteodată la înălțimi mai mari decât găinușa de alun. Nu este poate cunoscut multora că în regiunile înalte ale Bucegilor (adică peste 2000 m.) se găsesc întâmplător potârniche, în timp ce la șes, în multe regiuni, nici nu mai există. Din cauza cărnii sale gustoase, ungurul numește găina de

alun cu drept cuvânt «pasărea regală» (Császarmadár). Numirea de găinușă de alun, provine probabil de acolo, că acest vânat trăește cu preferință în tufișurile de alun sau pentru că mănâncă alune; această presupunere este însă greșită deoarece nu preferă nici una, nici alta. Numele său îl datorează acest vânat numai faptului, că toamna târziu, iarna, sau imediat primăvara, când nu găsește multă variație în hrana ei, mănâncă cu o deosebită plăcere, florile masculine de alun, precum îi este vara hrana muguri de anin, mesteacăn și toamna diferitele fructe ale pădurii.

Cocoșul de munte și de mesteacăn, trăesc un timp oarecare în poligamie, adică având în jurul lor mai multe găini, pe când cocoșul de alun și de potârniche sunt monogami. Atât găina de pădure cât și de câmp trăesc cu puii scoși câteva luni împreună. În limbajul vânătoresc acest grup se numește stol.

Cocoșul de alun, ca și cel de munte și mesteacăn, începe «bătaia» primăvara, când cocoșul în poziție iritată, asemănător unei mingi de pene umflate, cu penele sbâr-lite, bătând din aripi, cu coada de jumătate ridicată, creasta și penele cari acopăr urechile ridicate, scoate un țipăt fin, extraordinar de ascuțit, șuerător, ținut într'un ritm anumit, asemănător ciripitului pitigușilor de brad. Acestui «ciripit» pătrunzător al cocoșului îi răspunde găinușa: tiui-tititi-tiui-titiui, cu un ritm și ton deosebit neclar, confuz. Aceste nu sunt cântece de «bătaie» specifice, căci ele sunt auzite în decursul anului întreg exceptând zilele de iarnă.

Adevărată vânătoare a găinușii de alun se bazează deci, asemănător cu aceea a țapului, pe imitarea ingenioasă a acestor chemări, numai cu deosebirea că vânătoarea la cocoș nu se face în timpul împerecherii, ci abia toamna. Aproape că nu există o vânătoare mai plină de farmec și mai încordantă în vraja pădurii tomnatice, ca aceasta. Este cea mai potrivită pentru o observare ageră, bogată în plăceri și atragătoare și bogată în momente încordante; aceasta se urcă la extrem, când se aude cocoșul apropiindu-se, sau umblând în tufișul uscat cu pași mărunți lăsându-ne să admirăm gâtul său negru și penele sale felurite și minunat de frumos colorate în culorile vii ale pădurii, din nemijlocită apropiere. Intârziat, și cu toate acestea destul de repede, bubuie înpușcătura, care sfâșie pentru un moment liniștea adâncă a pădurii; dar mâna grosolană a vânătorului care a cauzat toate acestea, ridică cu prudență trubadurul acum neînsuflețit, iar privirea se odihnește cu bucurie pe acest copil atât de drăgălaș al pădurii noastre.

NOTĂ: La Uniune se găsesc de vânzare diferite țipătoare de căprior, și se dau și instrucțiuni relativ la întrebuințarea lor.

EXPOZIȚIA DE VÂNĂTOARE DIN PARIS

de Horia C. Bucovineanu
Student, Toulouse

UPĂ cum am promis în articolele trecute, trimit pentru colegii din țară noutăți referitoare la mișcarea vânătorească din Franța.

De data aceasta mă refer la expoziția ce a avut loc la Paris dela 9—15 Februarie, în care se oglindește ceva din progresele și tensiunea dată acestui sport.

De fapt, nu este expoziție expres rezervată numai vânătorei, ci este anexa expoziției de avicultură. Totuși rămâne în cadrul ei, o frumoasă și simbolică exhibiție.

Instalată la porțile *Versailles*, cuprinde diferite case expozante, cu material animat, rezervat cultului Dianei.

Standurile simetric aranjate, cu bogăție de foto, deseme, crochiuri și tot ce ar putea contribui la orientarea amatorilor, sunt frecventate până târziu noaptea.

Observ lipsa vehiculelor, de cari vânătorii de casă, nu se pot dispensa. Tot astfel lipsa vânatului propriu zis, căci în fond, această expoziție a fost tocmai pentru vânat rezervată.

Sunt case ce prezintă oarecare monstruoziță, zis vânat, cu scârbă am plecat la alte standuri spre a-mi da seama ce expun alții. Am putut vedea exemplare frumoase, chiar interesante, parte în captivitate, parte aduse din plină natură.

Casa E. Mayer din Wiener-Neustadt (Austria) a prezentat ceva numere de circ, porc mistreț, iepuri, fazani, potârnică, urs, etc. foarte departe de ce am putut vedea în alte State.

Frumoasă impresie au lăsat două dropii aurii de America, rațe, potârnică și o prea interesantă colecție de fazani, expuse de casa *Albertin du Raincy* (S. și O.).

Fazaneria *Charlot de la Motte-Beuvron* și *Paimbeuf de Chaon* prezintă frumoase exemplare.

Celelalte standuri nu prezintă mare importanță spre a fi înșirate aici.

În legătură cu armele pentru vânătore se prezintă dar trei fabricanți francezi (penru produse indigene): *Les Fils d'Henri Vidier* cu vitrină de invidiat și cari se putea compara rivalizând chiar cu multe «exemplare de Liège». Așa zisele «arme de Paris» cu ejecteur *Czar* se prezintă în armonie, vădită cu mult mai superioare expozițiilor trecute.

Mari și aprigi amatori au admirat noua armă (cal. 12—16—20) a cărei basculă este ascunsă în lemn (patul armei) considerată ca maximum de lux.

Manufactura de arme din St. Etienne (MF.) prezintă o colecțiune de arme, carabine, pistoale de toată frumusețea. În special, amatorii sunt reținuți (mai mult americani, englezi și germani) de noul model zis «Sampion»,

tir demonstrativ la 250—325 m., magazie de 8 cartușe cal. 6,35.

Infine casa *Verney-Carron* a cărei ultimă invențiune de închidere, a dat mult de lucru, adică sistemul *l'Helice Grip-Helicobloc* de cari azi lumea sportmană ține cont; expune arme a căror prețuri le cred cam inaccesibile oricui.

Tot astfel *Gastine-Renette* expune în marele stand și vitrine o bogăție de arme de lux sau obișnuite. Tirul armelor fabricate de această casă este de mult cunoscută vânătorilor francezi. Acest mare armurier parizian, a cărui fabrică se află chiar în Paris, a înființat în Franța prima școală de vânătore, etc., actualmente funcționează la *Issy*, la depărtare de gara *Issy* cam 80—120 pași.

Armurierul *Gobin* (Quai de la *Mégisserie*) expune un mic număr de arme, a căror execuție rivalizează cu marile întreprinderi. Are în același stand mulțime de curse atât de uzitate în Franța sau colonii.

Casa *St.-Hubertus* (rue de Rome) expune noua sa invenție, arma cu țevile nelipite (separațiune dela camerele de explozie până la capăt, de 3—7 mm.), renumite pentru tirul simultan sau separat. Ultimele experiențe au demonstrat că, două lovituri cal. 12 (trase simultan) dau ca efect, lovitura cal. 8 sau 10.

Toate magazinele sau chiar micii armurieri reprezentanți, au închiriat standuri expunând tot ce au crezut demn de a fi văzut.

Magazinele: *Nouveautés*, *Le Louvre*, *le Printemps*, *le Bazar de l'Hôtel de Ville*, etc. au expus arme și articole diverse.

Majoritatea armelor ce am luat în mână spre examinare, proveniau din importațiune: belgiene!

Am putut admira pe naivi (puțini la număr) ce făceau roată în jurul armelor cu țevi suprapuse. Am examinat pe cel mai renumit și la modă, sistem «*Petrik*». Nimica tot, vibrațiunile trăesc și la acest sistem atât de trâmbișat mai cu seamă de nemți.

Societățile de munițiuni au vitrine frumos sau chiar artistic aranjate. Casa S. F. M. arată amatorilor toate produsele sale, dela glonte de un milimetru până la colonialul 18—22 mm.

Între accesoare, casa *Aulié et Rolland* face demonstrații cu noua mașină de încărcat automat 50 cartușe de orice calibru. Sertizaj cu mașină verticală (rotund, ½ plat și plat) atrage curioși și amatori.

Comenzi pe loc, 7500 exemplare. Totalitatea mașinii de încărcat.

Pentru magazinele ce se ocupă a încărcă cartușele de diferite calibre, se găsesc interesante mașini de a sertiza 50—250 cartușe dintr'odată, datorită unui mic motor electric.

Aparatul M. S. A. expus de contele de *Saint-Agnan*, scoate și pune capsă, recalibrează cartușul, încarcă can-

tități precise și sertizează, satinând cartonul în timpul sertizajului.

Fabricanții de gente, tocuri pentru arme, scaune și articole diverse în legătură cu vânătoreea, au inundat întregul câmp.

Societatea centrală canină, a organizat o mică expoziție de câini de vânătore tipii cei mai excelenți ce am putut vedea în expoziție.

Publicul manifestă un mare interes formând grupuri, după pasiune, unii grifoni cu păr aspru, alții grifoni cu păr lănos, cokerii, espanioli, etc.

Secretarul societății de mai sus a împărțit frumoase plancarde în miniatură, demonstrând de altfel în mod științific multe chestiuni în legătură cu câini, etc.

Societatea unde sunt membru activ «*Saint-Hubertus Club*» expune, cele mai superbe trofee, colecțiuni de piese naturalizate din mai toate punctele cardinale. (Cred și eu! Societate formată numai din cei ce se culcă și se scoală fără nici o grije).

Peste 15—25 societăți canine expun tot felul de articole în legătură cu creșterea, educația și igiena câinilor.

Mi-a atras atenția două perechi de coarne de cerb cu 12 ramificații, de cari se zice: Cerbii au luptat în timpul goniți, încurcându-se nu s'au mai putut desface. Au fost găsiți morți.

Tot în aceeași poziție au fost așezate pe panoplie. Au fost cumpărate cu 7.500 fr. de «*Saint-Hubertus Club*».

Nici standul propriu zis al trofeelor nu lipsește. Ducea d'Uzès locotenentă de gardă, expune subiecte absolut rare. Raritatea lor consistă în dimensiuni și puritatea de negăsit astăzi. Sunt piese expuse, refuzată vânzarea lor pentru 50.000 fr.!! Dacă nu mă înșel, cam 475.000 lei!!

Nici colțul picturilor nu se prezintă prost. Mulți pictori englezi renumiți în pictura subiectelor de vânătore, expun peste 1000 pânze, majoritatea în ulei.

Dadaismul s'a manifestat mai puțin ca de obicei.

Magazinele de îmbrăcăminte, costume de cauciuc, cisme, etc. sunt peste 40. Cu 295 fr. am făcut o haină de

vânătore zisă «*La pratique*», de altfel nume bine meritat.

Casele de auto prezintă un auto special construit pentru chiaburi.

Lipsește: bărcile, rațele de lemn (momeală), canardie-rele grele cu frână hidraulică, telescoape maniababile, carabine de mare vânat, etc.

După statistică, vizitatorii ce s'au perindat la expoziția aceasta, au trecut de 2.000.000, străinii din Franța cu 38%, din Paris 51%, restul Parizieni.

Cumpărăturile importante sau efectuat de englezi, americani și prea puțini francezi.

S'a vândut garnitura de arme «*Holland-Holland*» (țevi scurte și lungi) cu 18.000 fr. francezi, Purdey cu 16.000 fr. fr., etc.

Revolverele Șampion al M. F. cu 200 fr. bucata, etc.

În această mică dare de seamă, am căutat să arăt vânătorilor români, ceea ce se face în străinătate pentru vânătore. Expozițiuni în felul acesteia se pot vedea în Franța, aproape în fiecare trimestru.

Evident, Statul pune mult suflet și chiar punga la contribuție în a da o cât mai largă reușită acestor expozițiuni sportive.

Nu-i simplu sport, ci atâtea altele legate de el, încât cu greu se poate cineva opune acestor manifestațiuni demonstrative, utile și chiar de o mare necesitate națională, fie din punct de vedere al industriei, comerțului și vistieriei Statului. În plus, imbold moral și ridicarea în ochii străinătății.

Concertul de trompete vânătorești a anunțat și sfârșitul expoziției.

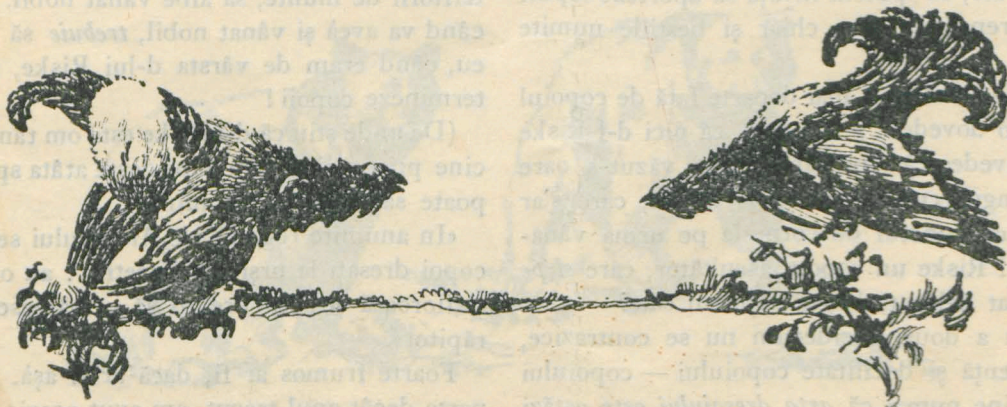
Am fost invitat anul trecut la expoziția canină de «*Sud-Est*» formată de câțiva pasionați ai câinilor.

Munca depusă, dragostea lor pentru singurul și iubitul nostru tovarăș, ne-au pus în fața realității.

Sisteme de dresaj adaptate câinilor, conform gradului de inteligență, au făcut pe tinerii inițiatori să culeagă roadele ce nu se așteptau.

La noi ce s'a făcut pentru aceasta? Unde ne găsim pe statistică?

Răspunsul las să-l dea cetitorii.

C O P O I U L

de Ötvös Balázs,
Szödrákos, Ungaria

Pentru Domnul Carol Riske.

Am fost plăcut surprins și m'am simțit foarte onorat, citind articolul d-lui Riske, în care tratează — cu o însuflețire demnă de un alt subiect — în legătură cu persoana mea, de copoiu.

Însă d-l Riske a greșit în două rânduri: 1) când mă laudă pe mine în calitate de kynolog și scriitor vânătoresc, peste merite, și 2) când laudă cu o însuflețire entuziastă copoiul de astăzi.

D-l Riske a socotit că e bine să apere copoiul față de mine, deoarece precum zice: «Dragostea pe care d-l Ötvös o manifestă față de câinele de aret, se transformă în ură pătimasă atunci când este vorba de copoiu și d-sa ar dori fără îndoială ca să-l vadă pe acest *brigant al pădurilor*, pe această *bestie*, dispărut de pe plaiurile și pădurile noastre!»

Este drept, că pe mine nu prea mă încântă vânătoarea cu copoiul; nu mă însuflețesc pentru copoiu, dar este departe de mine, de a numi *bestie* copoiii francezilor, germanilor, sau mai ales al englezilor. Dacă d-l Riske ar fi cetit cu mai multă atenție articolele mele, de sigur nu ar zice că eu am numit *bestie* toți copoiii, căci de câte ori protestam în contra sistemului de azi de a vâna cu copoiul, întotdeauna precizam, adăugând la protejatul iubit al d-lui Riske: Bestia *numită* copoiu, adică acele javre, care nici numele de copoiu nu-l merită. Poftim, în același număr al Revistei (Ianuarie) în care a apărut articolul d-lui Riske, într'un articol intitulat «Prepelicar englez sau german», comparând câinele nobil, pur sânge, cu câinele majorității vânătorilor, am zis: «Am nevoie de un specialist pentru vânat mare: limier, basset german, dar nu niște bestii, cari gonesc tot felul de vânat mare, și pe cari le numim exagerând: copoiii! Se vede și din aceasta, că eu nu sunt vrăjmașul copoiului pur sânge, dar aș dori să dispară «acei briganzi ai pădurilor», cari de fapt sunt niște animale sălbatice și cari nu merită numele de copoiu.

Nu m'am contrazis deloc, când într'un articol al meu spuneam: «Copoiul nostru este un câine sălbatic, care nu ascultă la comandă, nu-l putem chema de pe urma vânatului, fuge după vânat până unde-l duc picioarele», iar mai în urmă zic, că «putem învăța să aporțeze iepuri nu numai pe prepelicari, dar chiar și bestiile numite copoi».

Prima afirmație o susțin și mai departe față de copoiul nostru de azi și o dovedesc prin aceea, că nici d-l Riske nu poate să dovedească contrariul, căci văzut-a oare d-l Riske un singur copoiu dintre ai noștri, care s'ar fi putut chema cu sunetul de corn de pe urma vânatului; văzut-a d-l Riske un copoiu ascultător, care și pe teren să fi umblat nelegat, lângă stăpânul său?

Afirmația mea a doua, nicidecum nu se contrazice, atribuind inteligență și docilitate copoiului — copoiului nostru — ci susține numai că *arta dresajului* este astăzi

atât de dezvoltată, încât, cu ajutorul ei, am putea învăța să aporțeze și sălbăticiunea numită copoiu.

Nu se poate înregistra în favoarea copoiului faptul, că el — însă împreună cu alți câini, deci nu numai el singur — ar fi strămoșul prepelicarului de azi, ci aceasta este meritul acelor timpuri, în cari s'a înțeles, că în forma lui actuală, copoiul nu mai corespunde cerințelor schimbate ale vânătoarei. Însă sunt rase de prepelicari, al căror strămoș nu este copoiul și tocmai aceste rase aporțază cu mai multă pasiune.

Motivul pentru care «majoritatea vânătorilor culti disprețuesc copoiul și că kynologii nu prea se ocupă de el, nimeni nu încearcă să-i dea un dresaj și să-l selecționeze, iar copoiul nu este reprezentat la nici o expoziție canină», este tocmai, că avem alte rase, care merită să ne ocupăm de ele și ca munca obositoare ce ar necesita-o dresajul unui copoiu, nu este în raport cu rezultatul la care am putea ajunge, ocupându-ne cu — vorba vine — «acest brigant al pădurilor».

Noi, în privința educației vânătoarești, suntem atât de departe de vânătorii țărilor occidentale, încât comparația situației vânătoarei noastre cu a lor, nu este nicidecum la locul ei. Copoiii francezi și germani au altă menire, decât acele animale sălbatice, de a căror gălăgie răsună codrii și câmpiile și cari ne alungă de pe teritoriu și ultimul exemplar de vânat.

D-l Riske îmi reproșează, că eu, atunci, când din începător fără experiență am devenit vânător serios, am îpușcat «bieteile animale, cari credeau că nu-și fac decât datoria, servindu-și stăpânul». Dar ce eram să fac? Să le vând, sau să le dăruiesc cuiva, ca pe urmă aceste animale sălbatice să-și îndeplinească «datoria» pe alte terenuri și să depopuleze și mai multe teritorii de vânătoare?

Nu mă jenez deloc a mărturisi, că azi, la vârsta de 45 ani, nu știu încă cum se vânează *corect* cu copoiul.

«Să nu vânam în nici un caz cu copoiul, pe teritorii de munte cu vânat nobil». Așa zice d-l Riske și cu aceasta a pronunțat d-sa însuș verdictul de condamnare a copoiului! Căci este datoria fiecărui vânător, chiar și din punct de vedere patriotic, să facă tot posibilul, ca pe teritoriul său, fie acela unul din cele mai sălbatice teritorii de munte, să aibe vânat nobil. Iar în momentul când va avea și vânat nobil, *trebuie* să facă ce am făcut eu, când eram de vârsta d-lui Riske, și anume: să ex-termineze copoiii!

(De unde știu că d-l Riske este om tânăr? Dumnezeuule, cine prin scrisul său dovedește atâta spirit romantic, nu poate să fie chel, ca mine!).

«In anumite regiuni ale Ardealului se pot vedeă mulți copoi dresați la urși și mistreți... au o căutătură francă și fioroasă și sunt dresați să urmărească numai vânatul răpitor».

Foarte frumos ar fi, dacă ar fi așa. Însă nu mai departe decât anul trecut, am avut ocazie a vedeă pe teren

câțiva din acei copoi «cari erau dresați la mistreți, după cum dovedeau numeroasele cicatrice, provenite dela colții mistrețului». Acești copoi îi auziam mânând de parte, departe de mine, dar pe lângă țitoarea mea au trecut mistreții... fără câini. Când la sfârșitul goanei (copoi cine știe pe unde mânau atunci!) am întrebat pe acel vânător, către care mergea goana, că de ce nu a tras, mi-a răspuns, că nu e voie a se împușcă căpriori pe acel teritoriu... Deci, precum vedeți, *copoi dresați la mistreți*, goniu căprioare!

Pentru aceea recomand eu basetul, Münsterländerul, Wachtelhund-ul, fiindcă aceștia nu mână cât e ziua, mână mai încet, nu gonesc vânatul și dintr'a treia bătaie, și anume deaceia, fiindcă, obosindu-se mai repede, sunt nevoiți a termina goana mai curând.

D-l Riske dorește a vâna cu copoiul pe teritorii unde vânatul este rar, deoarece «copoiul bun și rezistent, cu pasiunea și ardoarea sa neîntrecută, gonește vânatul cu persistentă». Cu alte cuvinte, ce n'am reușit a distruge pe altă cale, să ucidem și ultimul exemplar de vânat cu ajutorul copoiului!

«De unde să ne procurăm câinii descriși de d-l Ötvös?»

Numai eu singur am importat până acum peste zece prepelicari în România. Ce am putut face eu, poate să facă și altul. Ce e drept, un câine *bine* dresat costă parale, însă nu este tocmai așa de scump, pentru a putea explica că numai 1% din vânătorii români ar fi în stare să-și cumpere un câine de rasă pură. Pofțiți un exemplu: Am anunțat în Revistă, că am de vânzare un câine gata dresat din rassa Münsterländer. Prețul — din eroare — i-a fost anunțat prea mare. Prietenul la care se găsea câinele îmi scria, că un vânător, funcționar, ar fi amator să cumpere câinele, dar nu poate da mai mult decât 4000 lei pe el. L-am dat și cu atâta. Ași putea eu să-i recomand d-lui Riske chiar în Ardeal un prepelicar german de prima calitate, premiat la concurs, cu prețul de 15.000 lei. Cred însă, că doar acesta nu mai este «preț exagerat pentru un câine de bună origine, cu bun dresaj».

«Ași trage bucuros în iepuri semi-domestici și în po-

târnicchi crescute în volieră — dar nu prea am». Imi susțin și acum afirmația, pe care am susținut-o și în articolul meu despre creșterea vânatului mic, că vina sărăciei teritoriului este însuș proprietarul. Pentru a îmmulți vânatul, nu avem atâta nevoie de bani, cât de paciență, stăpânire și pricepere.

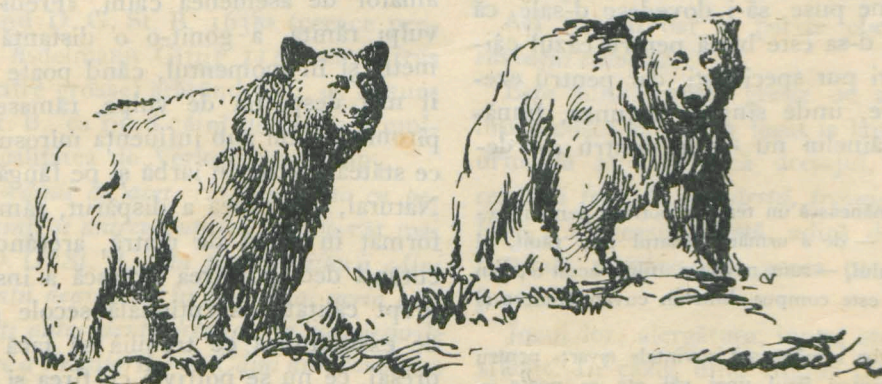
Vânătoarea cu copoiul este — indiscutabil — romantică, dar vânătoarea cu câinele pur sânge, dresat, este poetică și artistică. Eu din parte-mi, fără a dispune de inclinațiuni poetice, prețuesc în vânătoare mai mult poezia, decât romantica. Pentru mine, «chefuitul copoiului nu este o muzică cerească» ci un cântec de jale, care mă amărește, căci sunt convins, că această muzică este marșul funebru al vânatului nobil.

Este un punct în care sunt de acord cu părerea d-lui Riske. Statul român nu numai că nu încurajează prăsirea câinilor de rasă, dar îi este chiar potrivnic, stabilind pentru câinii aduși din altă parte, o prea mare taxă de import. Intenționam să aduc la București pentru câțiva prieteni, partu prepelicari cu pedigriu de primul rang (în parte erau importați din Germania). Dar taxa de import fiind de 1200 lei, prietenii au renunțat, în consecință nu am putut aduce decât un singur câine.

Dacă d-l Riske ar putea să schimbe această stare de lucruri, ar face un mai mare serviciu kynologiei patriei sale, decât atunci, când apără copoiul de azi.

În sfârșit, d-l Riske să nu creadă că am răspuns cu supărare la articolul său. Persoana d-sale îmi pare simpatcă și sper ca la concursul din Timișoara — punând la o parte răsboinicul condeiu — ne vom saluta cu prietenie vânătoarească. Și dacă vom avea ocazie să stăm de vorbă, o să-i povestesc d-lui Riske și alte lucruri, pe cari nu le puteam cuprinde în articolul de față.

Ași dorî să adresez și câteva cuvinte către vânătorii amatori de copoi din România: Vânătorii nu se pot dușmăni între ei. Eu, criticând un animal sălbatic, nu am vrut să jignesc vânătorii, cari vânează cu copoiul. În sfârșit, deși iau parte cu cea mai mare plăcere la ridicarea nivelului kynologiei românești, nu-mi atribui nici un apostolat, și nu vreau să-i convertesc pe aceia cari — în privința vânătoarei — au păreri divergente de ale mele.

EDUCAȚIA ȘI DRESAJUL CÂINILOR DE ARET ÎN VEDEREA EXECUȚIUNILOR DE URMĂRIREA ȘI APORTAREA VÂNATULUI RĂNIT

de Ing. Andrei Caransebeș

MOTTO: Vânătorul are pururi un cuvânt de cinste dat,
Ca să cruțe și să aibe'n ocrotirea sa vânatul.
Căci făcând o vânătoare precum stă în lege sfatul
Premări-vom Creatorul prin faptura ce-a creat.

(Dedicație autografă pusă de M. S. Regele
pe fotografia ce a dăruit-o Uniunii).

Cea mai nobilă și cea mai utilă execuțiune a câinilor de aret este aceea de a urmări și a aduce vânătorului vânatul mic rănit și refugiat în urma unei împușcături rău aplicată. Singur această execuțiune dă posibilitate vânătorului de a vâna în așa fel, ca vânatul rănit să nu sufere dureri cumplite până ce sfârșește, având la îndemână un «Verlorenapporteur»*), care poate repara oricând o lovitură ce nu produce moartea vânatului oșhit.

Deoarece în limba românească n'avem nici un tratat și nici o indicațiune măcar asupra felului cum se face educația și dresajul câinilor de aret, meniți a face execuțiuni de apporteur, nu numai la vânatul ucis pe loc, ci și pe urma sângerândă a vânatului mic rănit cu păr sau cu pene refugiat și deoarece tratatele scrise în alte limbi sunt scumpe și nu pot fi utilizate de către vânătorii cari nu cunosc bine decât limba românească, voi descrie în coloanele revistei noastre ospitalieră metodele de educația și dresajul câinilor de aret, ce mi se par mai practice pentru vânătorii dresori-amatori: (nu de meserie) pentru dresajul câinilor de aret în vederea acestor execuțiuni.

Am amintit în artciolul meu «Pill» din numărul 5/1926 al «Revistei Vânătorilor», unde făceam câteva reflexii asupra tratatului de dresaj al d-lui G. C. Lecca, că metoda pentru dresajul câinilor în general, depinde de câine și depinde de dresor. Autorul broșurii «Dresajul câinilor de aret», care merită multă recunoștință din partea publicului vânător pentru acest aport al său pe terenul kynologiei vânătoarești, nu face distincția caracterelor nici a câinilor și nici a dresorilor, admițând o singură bună și practică metodă, pe aceea bazată pe tratamentul blând și adresându-se la bunăvoința și inteligența câinelui.

N'am reflectat atunci la răspunsul d-lui autor, ce a binevoit să-mi adreseze, pentru că așteptam ocazia, ca în cadrul unei probleme puse, să-i dovedesc d-sale, că metoda preconizată de d-sa este bună pentru cazul câinilor de aret-prepelicari pur specialiști, dar pentru execuțiuni mai complicate, unde singur pasiunea, bunăvoința și inteligența câinelui nu ajung pentru a-l de-

*) Neavând în limba românească un termen potrivit pentru execuțiunea aceasta a câinilor. — de a urmări vânatul mic rănit, al prinde și a-l aduce stăpânului, — sunt nevoit a utiliza acest termen intrat în uz. care de altfel este compus dintr'un cuvânt francez și unul German.

Cum s'a introdus în limba românească cuvintele «șvarț» pentru cafeaua neagră, «talveg» pentru firul unei văi, etc. se poate — cred — introduce fără inconvenient acest nou termen consacrat.

termină să execute dorința noastră, acolo metoda d-sale este în cele mai multe cazuri insuficientă.

În cele ce voi arăta aci voi dovedi justetea afirmațiilor mele.

Ca un câine să devină un Verlorenapporteur bun e necesar:

a) ca el să prezinte *calitățile naturale* necesare unui Verlorenapporteur, adică el să dovedească *inteligență, simțul mirosului bine dezvoltat, calitatea de a ține urma, pasiune, iuțea și rezistență*. Cele dintâu patru dintre aceste calități trebuie să se nască împreună cu câinele, respective cățelul trebuie să le moștenească dela părinți și antecedenti. Ultimele două calități, adică iuțea și rezistența sunt și ele calități naturale, dar la câinele format ele depind foarte mult de educația pe care a primit-o în primul an al vieții lui;

b) deci ca el să primească o *educație* — în primul an al vieții lui — în așa fel ca și calitățile lui naturale să se intensifice, respective să se desvolte în acest timp, până în momentul, când i se va face dresajul;

c) ca să fie *dresat* pentru execuțiunile de Verlorenapporteur și

d) ca să i se deie ocazie în *practică* de a lucra cât mai mult posibil în această direcție, câștigându-și *rutinul* necesar a unui bun Verlorenapporteur.

Dresorii germani sunt de acord, că: «Der Verlorenapporteur wird geboren», adică pe românește «Verlorenapporteurul trebuie să se nască»; deci un câine fără calitățile înăscute, necesare unui Verlorenapporteur, nu poate deveni un Verlorenapporteur.

Dintr'un câine, provenit din părinți și antecedenti, cari n'au avut și n'au calitatea de Verlorenapporteur, niciodată nu vom crește un câine, care să corespundă acestor execuțiuni.

Hegewald — părintele mișcării kynologice germane pentru crearea câinelui de aret de utilitate multiplă — a dresat timp de 8 ani de zile un setter irlandez în vederea execuțiunilor de Verlorenapporteur și atunci, când i se păruse, că acesta corespunde cerințelor și când în această calitate urmă să fie prezentat unui principe, amator de asemenea câini, «Fred» pus pe urma unei vulpi rănită, a gonit-o o distanță de câteva sute de metri și în momentul, când poate numai 3—4 sărituri îl mai despărția de vulpe, rămase deodată ca trăsnet pironit locului sub influența mirosului unor potârnicii, ce stăteau pitite în iarba și pe lângă cari trecuse goana. Natural, că vulpea a dispărut, rămânând «Fred» transformat în stană de piatră, aretând potârnicchiile, executând deci pornirea firească a instinctului său, prăsit drept calitate excepțională secole de-a rândul și uitând de execuțiunea ce trebuia să facă sub imboldul unui dresaj, ce nu se potrivea cu firea și calitățile lui.

Deci câinii de aret, ai căror antecedenti generații întregi

n'au fost utilizați și prășiți, decât numai pentru execuțiuni de aret, nu sunt potriviți pentru execuțiuni de Verlorenapporteur.

Aceasta nu se referă numai la câinii de aret englezi (pointer, setteri: Gordon, Lawerack și irlandezi)—cari în general nu sunt apporteur, fiind specialiști pentru căutarea și aretarea vânatului mic viu — dar și la oricare rassă de câini de aret al căror părinți și antecedenti n'au avut calitățile de Verlorenapporteur.

Iau cazul unui vânător, care îndemnat de simțul de umanitate față de vânat, se decide să cumpere un cățel, cu intențiunea de a-l face Verlorenapporteur.

Ce câine va cumpăra? Ce garanții are în privința calităților lui naturale?

Rassele de câini de aret (nu mă refer acî decât numai la câinii de aret, fără a vorbi și despre retrieverii și epaneolii englezi prin excelență apporteur) cari pot fi luate în considerare pentru execuțiuni de Verlorenapporteur sunt: toate rassele de câini de aret germane și grifonii. Orice câine din aceste rasse de câini trebuie să dovedească cu o foaie de origine (pedigrée, Ahnentafel, Stammbaum) că provine din părinți și antecedenti cu calități ce sunt necesare unui Verlorenapporteur.

Pedigreul este oglinda calităților cățelului și el garantează pentru aceste calități. Expertul știe să cetească aceste pedigreuri și poate spune pe baza lor, cu siguranță, dacă câinele are, sau va avea (pedigreurile se compun înainte de a se face împerechieră părinților) calitățile necesare unui Verlorenapporteur.

Mă refer la câinii de aret de rassă germană, deci și la pedigreuri ce privesc această rassă.

Pentru constatarea calităților și execuțiunilor, ce se cer dela un câine de aret de utilitate multiplă (Gebrauchshund), la care principala calitate și execuțiune este aceea de Verlorenapporteur, în Germania există «Uniunea asociațiilor pentru examinarea câinilor de aret de utilitate multiplă» (vezi articolul meu D. G. St. B. din 9/1926 al «Revistei Vânătorilor»). Câinii cari corespund condițiunilor impuse pentru asemenea câini de aret se introduc în D. G. St. B. («Deutsches Gebrauchshund Stammbuch»), cu un număr curent, cu premiul câștigat precum și cu descrierea detaliată a calităților și execuțiunilor lui.

Așa fiind, cumpărăm un câine cu pedigrée. Privind acest pedigrée vedem, că părinții, împreună cu mai mulți antecedenti au pe lângă numele lor și inițialele D. G. St. B. cu un număr curent de ex.: «Edelmann Giftig D. G. St. B. 1113» sau «Artus Sand D. G. St. B. 1638» (ceea ce prescurtat se scrie așa: «Edelmann Giftig 1113 sau «Artus Sand 1638», sau cu cifre groase) arătând deci, că ei sunt introduși în D. G. St. B., ca fiind câini de utilitate multiplă, având deci și calitatea de Verlorenapporteur.

Drept concluzie: «câinii de aret, cari dovedesc cu pedigreul lor, că au părinți și antecedenti (și anume cât mai mulți) introduși în D. G. St. B., sau pentru viitorii câini de aret, prășiți generații dearândul în România, aceia cari prezintă cât mai mulți antecedenti premiați la concursurile «Reuniunii Regnicolare a Prășitorilor de Câini din România» la categoria câinilor de rassă germană, garantează cu aceasta

în mod suficient, că și ei vor fi Verlorenapporteur, așa cum vânătoarea practică îi reclamă.

Am ajuns dar în posesiunea unui cățel cu pedigrée potrivit și deducând din calitatea părinților și antecedentilor suntem siguri, că el, supus fiind unei educațiuni și dresaj rațional va deveni un Verlorenapporteur bun.

Să revenim asupra calităților ce sunt necesare unui Verlorenapporteur și să vedem în ce măsură prin educațiune și dresaj rațional se pot intensifica și utiliza aceste calități în vederea execuțiunilor de Verlorenapporteur. Am zis, deci, *calitățile inerente unui Verlorenapporteur sunt:* a) *simțul mirosului bine dezvoltat*, b) *calitatea de a ține urma*, c) *pasiunea*, d) *iuteala*, e) *rezistența* și f) *plăcerea de a aportă*.

Simțul mirosului, calitatea de a ține urma, pasiunea și plăcerea de a aportă sunt născute cu câinele și ele pot fi mai mult sau mai puțin intensificate, unele dintre ele și perfecționate prin educație, dresaj și practică. Iuteala și rezistența sunt mai mult chestiuni din domeniul educației, fără a nega importanța prășirii în legătură cu aceste calități.

Ca un câine să prezinte iuteală și rezistență în ceea ce privește menirea lui de a urmări, gonî și a aduce vânatul mic rănit, trebuie ca el să aibă *structura corporală proporționată dezvoltată* și ca să prezinte sistemul mușchilor în armonie cu scheletul corpului.

Înainte de a trece mai departe să vedem ce cerem noi dela un Verlorenapporteur și să stabilim, dacă felul lui de a ne servi, reclamă într'adevăr iuteală și rezistență, precum și celelalte calități enumerate. Dela un Verlorenapporteur cerem, ca *în orice împrejurări, la orice fel de vânătoare, pe teren desfundat, ori pe arătură înghețată, prin pădure sau prin spini, el să urmărească repede vânatul mic rănit, cu nasul pe urma lui sângerândă, până îl va prinde, indiferent de distanța ce trebuie să parcurgă și de obstacolele ce-i stau în cale, să-lucidă* (în cazul că nu-l găsește deja mort) și să aducă vânatul astfel prins în timpul cel mai scurt vânătorului, ținându-și la întoarcere urma sa proprie.

Vedem dar, că pentru asemenea execuțiuni sunt necesare, atât calitățile naturale ce zac în sânge, cât și acelea cari depind foarte mult de educația câinelui tânăr. Ca un cățel să se desvolte în condițiuni prielnice și ca să prezinte structură corporală proporționată, care să-i admită, ca el să fie *iute și rezistent*, e necesar, ca *el să facă mișcare continuă în libertate și ca să fie bine hrănit*.

Acî trecem dar la partea chestiunii ce se numește *educația câinelui*.

Este fundamental greșit de a ține un cățel închis într'o cușcă sau chiar legat la lanț, până la vârsta, când urmează să i se facă dresajul. *Câinele începând dela cea mai fragedă lui vârstă, trebuie să facă mișcare în aer liber*. La această vârstă, adică dela 3—6 luni, cea mai naturală mișcare este aceea pe care o fac 2—3 căței jucându-se.

Jocul lor, alergătura, lupta, etc. niciodată la ei nu ia sfârșit. În cazul unui singur cățel chestiunea este mai grea. Nu pentru că n'am avea posibilitatea de a-i procura

mişcare suficientă, ci pentru faptul, că mijlocul ce propunem mai la vale cu care vom putea face aceasta, poate da ocazie la dezvoltarea în căţel a unui viţiu neplăcut pentru vânător.

O metodă practică şi care asigură rezultate admirabile, determinând o dezvoltare în foarte bune condiţiuni a corpului tânărului câine este următoarea: Ieşim cu micul nostru amic pe câmp, într-o grădină sau parc, eventual şi pe un teren sportiv unde acesta să poată alerga în voia lui. Vom lua o minge de piele cu noi, pe care o asvârlim în aşa fel ca s'o vadă căţelul. Zăcându-i în fire de a alerga după tot ce mişcă, căţelul va face eforturi pentru a prinde mingea aruncată. În curând pasiunea se va face stăpân pe micul căţel şi va alerga din răspuţeri după mingea asvârlită pentru a o lua în gură şi a fugi cu ea sau de a ne-o aduce eventual, ca să i-o asvârlim din nou. *Acestea nu sunt execuţiuni de aport*, şi să nu creadă cineva, că micul căţeluş va trebui să vie necondiţionat cu mingea la noi. D. loc.

Dacă vine şi ne aduce mingia, e bine, îl vom recompensa cu o mângâiere şi o vorbă bună, dar să nu forţăm. Căţelul încă nu ştie disciplină şi nu ştie el că *trebuie să vie la noi*. Şi dacă noi totuşi îl vom chema şi încercăm să-i luăm mingea şi el nu va voi să ne-o dea, va învăţa foarte repede, că el atunci va fi în siguranţă când va fi departe de noi şi îşi va da seama, că în cazul când el nu ne ascultă, noi n'avem mijloace de constrângere pentru a-l determina să vie la noi. Acesta este un lucru, ce aproape întotdeauna este trecut cu vederea, cu toate că prezintă o importanţă deosebită. *Nicotată să nu dăm ocazie câinelui, ca să constate imperfecţiunea noastră atunci, când trebuie să-l constrângem la executarea dorinţei noastre. Cu cât câinele îşi va da mai de vreme seama de faptul, că el se poate sustrage dorinţelor şi ordinelor noastre, cu atât vom întâmpina mai mari greutăţi cu ocazia dresajului lui.*

Deci vom evita chiar dela început de a-i da ocazia, ca să ajungă la convingerea aceasta şi vom avea grije, ca să respectăm tot timpul educaţiei lui acest principiu. Aşa fiind, am precizat un lucru: *tot timpul până când câinele va învăţa să asculte, adică până atunci, până când el îşi va da seama că stăpânul său are suficiente mijloace la dispoziţie pentru a-l constrânge la executarea dorinţei lui, până atunci nu vom comanda câinelui nostru şi nu vom cere dela el ascultare sub nici o formă.* Când ieşim cu el la plimbare, fie pentru a-i da ocazia să facă mişcare fie pentru chestiunile ce voiu trata mai la vale, nu-i vom comanda şi nu-i vom flueră, sau în general nu vom comunica cu căţelul nostru, din momentul din care l-am deslegat din sgardă. Fiind dar dispărută această singură legătură ce face pe căţel resp. pe câinele brut, să nu se creadă independent, a dispărut deci şi singurul mijloc de constrângere al nostru faţă de el. Când vrem să-l prindem pentru a merge acasă, n'avem decât să ne ascundem în dosul vreunui copac, tufă sau să ne culcăm la pământ. Nu va dura mult şi căţelul va fi la noi, de frică să nu ne piardă.¹⁾

¹⁾ La dresaj în general să ne ferim de a pedepsi cu bătaia mai cu seamă pe un câine pentru vr'o greşală făcută de el departe de stăpân, după comiterea căreia se întoarce de bună voie sau chemat

După această abatere foarte importantă pentru dresajul câinelui, revin la mişcarea ce trebuie să procurăm câinelui nostru. Zisesem că o minge de piele este un mijloc foarte bun pentru a determina pe micul discipol, ca să alerge cu pasiune, deci ca să facă mişcare. În cazul când căţelul a luat mingea, fuge şi nu vine cu ea la noi, îi vom atrage atenţiunea, aruncând o a doua minge, sau vom mască numai că asvârlim ceva, în altă direcţie. El va lăsa mingia pe loc şi va alerga în noua direcţie. Astfel putem dar ajunge în posesiunea mingiei fără a strica câinele.

Mişcarea aceasta este foarte bună pentru câine, ea este *gimnastica* lui, dar are un inconvenient şi anume faptul constatat, că un căţel care în felul acesta este determinat să facă mişcare se va putea deda în urma faptului că se joacă cu mingia asvârlită unui viţiu numit de germani «*quetschen*», ceea ce însemna că el va muşca şi strânge în gură, eventual va şi jumuli mai târziu vânatul cu pene ce trebuie să aporţeze. Dar dresorul poate preveni sau înlătură chiar acest viţiu atunci, când îşi dresază câinele să aporţeze. Cine însă nu vrea să-şi creeze asemenea *eventuale* greutăţi la dresajul câinelui său, acela să se mulţumească cu mişcarea pe care o face câinele, ducându-l la plimbare, fără a-i procura vreo mişcare în mod artificial. În tot cazul efectul acestor două metode este foarte diferit.

În acest timp căţelul bine hrănit şi făcând mişcări zilnice se dezvoltă în condiţiuni bune, arătând picioare drepte, piept bine dezvoltat, spinare robustă şi în general o structură corporală proporţionată. În privinţa *hranei*, ce trebuie să dăm câinelui tânăr, voiu scrie într'un alt articol. Până atunci însă să se ştie, că *este carnivor câinele* şi că cea mai naturală şi mai uşor digestibilă mâncare pentru el este *carnea crudă*, sănătoasă şi proaspătă. Această mâncare tocată să i se dea zilnic şi anume $\frac{1}{4}$ — $\frac{1}{2}$ kgr.

Este important ca în timpul, cât căţelul trece prin clipele critice ale educaţiei lui (zic critice pentru că mai uşor în perioada aceasta a dezvoltării lui el se poate deda la viţii, cum ar fi de ex. timiditatea, care influenţează foarte mult asupra uşurinţii dresajului lui, dat fiind faptul că nu poate fi constrâns la executarea dorinţei noastre şi ca atare el poate fi uşor greşit tratat), stăpânul să-l poarte legat de sgardă ori de câte ori urmează să treacă prin locuri (sate, străzi populate, promenade), unde oameni sau animale îi atrag atenţiunea, sau cum este şi mai neplăcut prin locuri unde adesea se găsesc pasări domestice, pe cari le-ar putea gonî şi omorî chiar, luându-şi obiceiuri neplăcute pentru noi.

În felul acesta tratând pe discipolul nostru, el ajunge vârsta de 6 luni. Această vârstă este foarte potrivită pentru a face constatarea *calităţilor câinelui*. Referitor la constatarea simţului mirosului câinelui am scris în alt loc al «*Revistei Vânătorilor*»; urmează să cercetăm dacă căţelul posedă *pasiune* şi *calitatea de a ţine urma vânatului*.

de el. Un câine astfel pedepsit crede că pedeapsa a primit-o pentru faptul, că a venit la stăpân şi — dacă e inteligent — va evita să mai vie la el. Câinele devine timid şi neîncrezător faţă de stăpânul său.

AUTORUL.

Vom ieși cu câțelul de circa 6 luni la câmp. El va fi lăsat liber și noi ne vom plimba fără a-i zice vreun cuvânt. Vom fi însă atenți la tot ce face viitorul nostru consorte. Să n'avem nici o teamă, nu se va duce prea departe și nu ne va pierde. Este în sângele câinilor de aret, ca să țină contact cu stăpânul lor.

Nu va trece mult și va sări un iepure din culuș. Câțelul se va uita mirat după el. Va mirosi locul de unde urechiatul a sărit și va da vioiu din coadă, drept semn că are interes pentru așa ceva. Acuș va sări un al doilea sau al treilea iepure și câțelul nu se va mai miră mult, ci se va lua după el. Intâiu la 50—60 pași, apoi tot mai departe și acuși îi vom auzi și cheuitul ce scoate plin de pasiune, gonind iepurele, până ce ne va scăpa din vedere.

Dacă va face câțelul nostru aceasta după al 5-lea sau al 6-lea iepure, atunci putem fi siguri, că el a moștenit *pasiunea* dela antecedenții lui și că dispune astfel de o calitate absolut necesară unui Verlorenapporteur. Și, dacă el, după o goană obositoare, ce a făcut, mânând un iepure până ce ne scapă din ochi, pornește din nou în plină viteză în căutarea unui alt iepure, pentru a reîncepe goana, să fim siguri că el prezintă *rezistență*

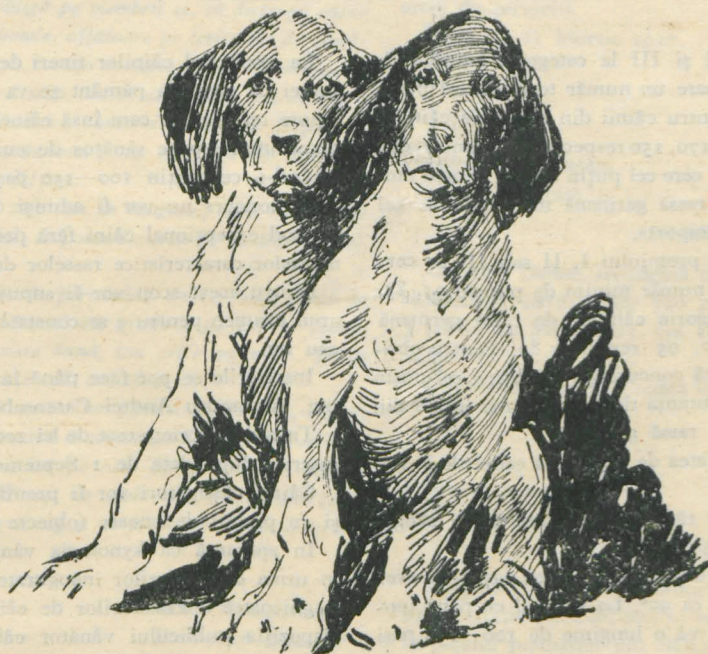
și că numai de educația lui depinde ca această calitate să se perfecționeze pentru a-l face neobositor.

Atâta am vrut numai! Dacă ne-am convins că discipolul nostru are pasiune și că prezintă rezistență la goană, încheiem aceste exerciții. La unii câini aceste calități se arată după al 2—3-lea iepure, la alții însă abia după ce au avut ocazia să scoale câteva zeci sau sute de iepuri. Din acești din urmă numai cu greu vom face Verlorenapporteur, în cari să avem încredere.

Pentru a ne convinge, dacă câțelul mai are și *calitatea de a ține urma vânatului*, vom pune câțelul pe urma unui iepure stârnit de noi, pe care însă el nu l-a văzut. După felul cum pornește pe urmă și după distanța, pe care o parcurge, ținând urma cu nasul la pământ vom deduce, dacă el are calitatea de a ține urma vânatului.

Dacă va face aceasta — pentru cele dintâu încercări cu pasiune și pe un parcurs de cel puțin 100 metri și mai târziu și mai departe, mergând exact pe urmă și ținând nasul la pământ, putem fi convinși, că el are și această absolut necesară calitate pentru un Verlorenapporteur.

(Va urmă)

COMUNICĂRI ȘI PUBLICAȚIUNI

INVITARE

«REUNIUNEA REGNICOLARĂ A PRĂSITORILOR DE CĂINI DIN ROMÂNIA»

cu sediul în Cluj, aranjează
sub Patronajul «Uniunii Generale a Vânătorilor din România»,
la Timișoara în ziua de 2 Octombrie 1927

UN CONCURS DE VÂNĂTOARE

pentru Căini de aret (Prepelicari) de toate rasele
la care invită pe această cale pe toți amatorii de căini de aret.

Concursul se subdivizează în:

I. Concurs pentru căini de aret englezi și francezi (pointeri, setteri și căini de aret de rasă franceză)

Căinii din această categorie se vor examina asupra calităților lor specifice și anume în privința chetei, a simțului mirosului, a aretului, a urmării vânatului cu pene alergător, a comportării lor față de vânatul stârnit, a comportării lor sub influența focului de pușcă, precum și a apelului (disciplina). Execuțiuni de aport nu se cere dela acești căini, decât numai la pasări. Dacă ei totuș aducează și iepurele, ei vor fi notați favorabili.

II. Concurs pentru căinii de aret de rasă germană

Afară de execuțiunile, ce se cer dela căinii de aret din categoria precedentă, căinii de aret de rasă germană vor fi examinați și în privința execuțiunilor de aport. Se cere aducerea vânatului mic cu păr și cu pene împușcat, precum și urmărirea și aportarea vânatului mic rănit și refugiat. Se cere apoi aportarea vânatului din apă.

La ambele categorii de căini se vor examina separat căinii tineri, având vârsta între 7 și 18 luni și separat căinii, cari au trecut această vârstă.

La căinii tineri calitățile naturale sunt considerate în prima linie, dresajul e lucru secundar.

Alergarea (gonirea) vânatului stârnit la căinii tineri nu este greșală, dacă ei dovedesc calități și execuțiuni în privința mirosului simțului și a aretului.

Apel numai în măsură restrânsă se cere dela aceștia și anume candidatul trebuie să vie la comanda stăpânului, când nu este influențat de prezența vreunui vânat. Aport dela ei nu se cere.

Notarea respectiv examinarea căinilor se va face după sistemul adoptat în Germania cu modificările impuse, de împrejurările specifice românești, conform tabeli de examinare de aci.

	FELUL EXECUȚIUNILOR ¹⁾	CATEGORIA DE CĂINI			FELUL EXECUȚIUNILOR ¹⁾	CATEGORIA DE CĂINI			
		I	II			I	II		
		ENGLEZI	GERMANI			ENGLEZI	GERMANI		
		Coeficient de importanță				Coeficient de importanță			
Execuțiuni de prepelicar (la câmp)	A. Căini în vârstă				Aport.	B. Căini tineri			
	1.	Simțul mirosului	6	6		11.	Aport iepurele	—	2
	2.	Cheta (felul de a căuta)	4	4		12.	» vânatul cu pene	2	2
	3.	Aretul	4	4		13.	» vulpea	—	3
	4.	Urmărirea vânatului cu pene alergător (nachziehen)	3	3		14.	Urmărirea și aportarea iepurelui	—	5
	5.	Apel (disciplină)	3	2		15.	» vânatului cu pene	—	5
	6.	Atitudinea câinelui la focul de pușcă	2	2		16.	Aport din apă	—	3
	7.	» » » apariția (stârnirea) iepurelui	2	2		1.	Simțul mirosului	6	6
	8.	Atitudinea câinelui la stârnirea vânatului cu pene	2	2		2.	Cheta	5	5
	9.	Purtarea câinelui la sgardă	1	1		3.	Aret	5	5
10.	» » liber la picior	1	1	4.	Iuțeală	5	5		
				5.	Rezistență	4	4		
				6.	Apel	1	1		
				7.	Atitudinea câinelui la focul de pușcă	1	1		
				8.	Calitatea de a ține urma	—	4		

¹⁾ 4e = eminent; 4 = foarte bine; 2 = binisor; 1 = suficient; 0 = nesuficient.

Pentru obținerea premiilor I, II și III la categoria căinilor de rasă engleză și franceză sunt necesare un număr total de cel puțin 100, 90, respectiv 80 puncte, iar pentru căinii din categoria căinilor germani un număr total de cel puțin 170, 150 respectiv 130 puncte, etc. Pentru obținerea premiului I se mai cere cel puțin nota 3 pentru ambele categorii, iar pentru căinii de rasă germană un număr de cel puțin 50 puncte la execuțiuni de «aport».

La căinii tineri pentru obținerea premiului I, II sau III se cer: pentru căinii englezi și francezi un număr minim de puncte 95, 85, resp. 70, iar pentru căinii din categoria căinilor de rasă germană un număr minim de puncte de 110, 95 respectiv 80. Pentru obținerea premiului I se pune condiția, că concurenții să obțină cel puțin nota 3 la simțul mirosului și la siguranța de a ține urma (cazul din urmă se referă numai la căinii de rasă germană).

Fiecărui câine i se va da posibilitatea de a-și arăta calitățile la fiecare din aceste execuțiuni.

Pentru urmărirea vânatului mic rănit, se vor face urme sângere (șleपुरi) artificiale.

La iepuri această urmă va avea o lungime de cca 300 pași și va avea două cotituri pronunțate, mai mari ca 90°. La vânatul cu pene (potârnicii) urma făcută de șlep va avea o lungime de 100—150 pași cu două cotituri.

La examenul căinilor tineri de rasă germană siguranța la ținerea urmei cu nasul la pământ se va examina pe urma naturală a unui iepure refugiat pe care însă căinele nu l-a văzut. Ei vor trebui să ia urma unui iepure sănătos de curând stârnit și să pornească pe ea ținând-o cel puțin 100—150 pași.

La concurs nu vor fi admiși decât căini cu pedigree precum și în mod excepțional căini fără pedigree, dar cari corespund semnalmentelor caracteristice rasselor de căini de aret.

Pentru acest scop vor fi supuși înainte de începerea concursului unui examen pentru a se constată dacă corespund acestei condițiuni sau nu.

Inscrierile se pot face până la data de 1 Septembrie 1927 la d-l ing. Alexandru Andrei Caransebeș, jud. Severin.

Taxa de înscriere este de lei 200 pentru fiecare câine. Pentru căinii înscriși după data de 1 Septembrie taxa se plătește dublu.

Căinii câștigători vor fi premiați cu medalii și diplome, precum și cu premii de onoare (obiecte de valoare).

În speranță că kynologia vânătoarească din România va câștiga în urma concursurilor inaugurate în România de către «Reuniunea Regnicolară a Prăsititorilor de căini din România», putând pune la dispoziția publicului vânător căini selecți, potriviți pentru reproducere, facem apel călduros tuturor vânătorilor, cari înțeleg rostul

acestei mișcări, să ne sprijinească acțiunea, luând parte la acest concurs.

Arbitrajul concursului a binevoit să ni-l asigure d-l Ötvös Balázs.

Cluj, la 1 Martie 1927.

(ss) *Ing. Alex. Andrei*

delegat cu organizarea concursului

(ss) *Lt.-col. Aurel Bozac*

Președintele «Reuniunii regnicolare a
prăsititorilor de câini din România»

~ ~ ~

INVITARE

Redacția revistei vânătoarești „Vadász-Ujság” aranjează la Târgu-Mureș, în zilele de 5 și 6 Iunie sub patronajul „Uniunii Generale a Vânătorilor din România” o expoziție de trofee de vânătoare, obiecte de industrie vânătoarească, câini de vânătoare și de poliție, concurs de tir de porumbei și la cibla, concurs de viziună și o demonstrație a muncii câinilor de poliție.

Amatorii doritori a participa sau a vizita Expoziția, să se adreseze redacției „Vadász-Ujság” Târgu-Mureș, strada Sf. Gheorghe No. 54.

~ ~ ~

Ministerul Agric. și Domeniilor

Direcțiunea Vânătoarei

No. 33086/1927

D-Sale

D-lui Președinte al „Uniunii Generale a Vânătorilor
din România”

Avem onoare a vă aduce la cunoștință că această Direcțiune a luat măsură ca toate Societățile de vânătoare din Țară, recunoscute spre funcționare de acest Minister, precum și cele ce se vor recunoaște pe viitor, să fie obligate a se afilia la „Uniunea Generală a Vânătorilor din România”.

În acest scop, vom pune în vedere această obligațiune, tuturor Societăților, care pentru îndeplinirea acestei forme, se vor adresa direct d-voastre, și cărora veți binevoi a le liberă o certificare în acest sens, pentru a face dovadă.

Luând această măsură, pe care am socotit-o foarte necesară, vom putea obține o unitate de direcție în toate chestiunile vânătoarești, iar Societățile afiliate Uniunii vor putea avea la nevoie, sprijinul d-voastre.

p. Ministru
(ss) S. Comârzan

p. Director General
(ss) Rusecu

~ ~ ~

COLEGI VÂNĂTORI!

Fiecare societate de vânătoare obligă pe membrii ei, să distrugă răpi-toarele mici, câinii și pisicile vagabonde, aflătoare pe teritoriul de vânătoare. Fiind cartușele normale scumpe, tot așa și costul armelor și cartușelor de calibru mic, potrivite pentru acel scop, destul de ridicat, am crezut a aduce un serviciu real colegilor vânători, construind un mic și practic aparat, cu al cărui ajutor, oricare vânător, poate să tragă din arma lui obișnuită, cartușe cât se poate de ieftine.

Am construit o mică țevă de 115 mm. în lungime, care vârându-se în țevă, în locul cartușului normal, se poate încărcă cu cartușe de cal. 12 mm. (Flobert) foc central.

Țeava mică are foraj «choke-bore» permițând un tir bun, până la distanțele de 25—30 pași. Încărcătura este gravată pe fiecare țevă, iar pentru durabilitate și funcționare bună, iau orice garanție. Țevile se vor fabrica pentru armele de alică cal. 12, 16 și 20.

Spre a fi orientat de numărul amatorilor pentru aceste țevi, rog pe domni din vechiul Regat să binevoască a comunica dorința de comandă «Uniunii Generale a Vânătorilor», iar pe acei din provinciile alipite, firmei Szilágyi Tibor din Tg.-Mureș, de unde se vor expedia țevile în ordinea comenzilor. La comenzi rog a se indica și calibrul armei, pentru care să servească țeava.

Prețul unei țevi este de lei 300.

Iosif Stankowsky
Farmacist-Armurier
Tg.-Mureș

SIROP DE PHOSPHOR

Pentru otrăvirea cioarelor și a coșofenelor în toate anotimpurile, se găsește de vânzare în permanență la

FARMACIA PĂTRĂȘCANU
în CARĂNSEBEȘ, jud. Severin

Manipulație simplă. Efect extraordinar. La fiecare comandă se anexează o instrucțiune scrisă de d-l ing. silv. Alex. Andrei tratând nu numai felul de a manipula otrava, ci și despre cele mai eficiente modalități de a otrăvi cioarele și coșofenele, întrebunțate cu succes, pe terenurile „Clubului Vânătorilor din Caransebeș”.

Siropul se vinde în sticle de 100 și 250 grame.

~ ~ ~

SECȚIA PENTRU PROTECȚIA PASĂRILOR DELA SOCIETATEA STUDENȚILOR ÎN AGRICULTURĂ, CLUJ

Deoarece timpul în luna lui Martie, în general, a fost bun și destul de cald, și începutul sosirii pasărilor migratoare s'a făcut cu câteva zile mai de vreme, ca rezultat al observării trecerii pasărilor până acuma, am constatat următoarele:

În primele zile ale lui Martie a sosit prigoarea *Erithacus rubecola*

În 14 Martie codobatura *Motacilla alba*

» 20 » mierla de vară — *Turdus musicus*

» 1 Aprilie barza — *Ciconia alba*

» 1 » cucul — *Cuculus canorus*

» 1 » privighetoarea — *Luscinia Luscinia*

» 2 » pitulicea — *Silvia curruca*

» 3 » *Muscicapa collaris*

» 3 » *Hirundo rustica*

Conducătorul secției:
N. Popa

~ ~ ~

Primăria Comunală Zălan

Jud. Trei-Scaune

No. 140/927

PUBLICAȚIUNE

Se aduce la cunoștința generală că în ziua de 5 Maiu 1927, ora 9 a. m. se va da în arendă prin licitație publică terenurile de vânat, circa 5000 jugăre, ale comunei Zălan.

Prețul de strigare lei 2000.

Arenda va avea durată de 6 (șase) ani cu începere dela 1 Martie a. c. până la 28 Februarie 1933.

Condițiunile de arendare se pot vedea la Primăria comunală în orele de serviciu.

Zălan, la 21 Martie 1927.

Primăria comunală Zălan
(jud. Trei-Scaune)?

~ ~ ~

Primăria com. Dejani

(jud. Făgăraș)

PUBLICAȚIUNE

Comuna Dejani arendează teritoriul de vânat de hotar și pădure, extensiune 2878 jugăre 720 st. începând dela 1 August 1927 pe 3 ani în 29 Maiu 1927, ora 14, în Dejani. Prețul strigării lei 1000, vadiu 10%.

Condițiunile se pot vedea la Primăria Dejani, jud. Făgăraș.

Primăria comunală

~ ~ ~

Primăria com. Sălicea

(jud. Cluj)

PUBLICAȚIUNE

Dreptul de vânat al comunei Sălicea, jud. Cluj, se va da în arendă prin licitație publică, care se va ține la 1 Aprilie 1927, la ora 11 a. m. în localul primăriei din Sălicea pe 6 ani continuativ începând cu 1 Aprilie 1927 până la 1 Aprilie 1933.

Prețul de strigare 1000 lei, vadiu 10%. Condițiunile de licitație se pot vedea la Primăria comunală în orele oficioase.

Sălicea, la 1 Februarie 1927.

(ss) *Alexandru Hono*

Notar

(ss) *Vasilie Sutz*

Primar

Județul Făgăraș
Com. Perșani

PUBLICAȚIUNE

Dreptul de vânat de pe hotarul comunei Perșani jud. Făgăraș se dă în arendă prin licitație publică pe timp de 6 ani în ziua de 8 Maiu 1927 ora 13 în localul primăriei.

Suprafața dreptului de vânat este 1377 jug. pădure și 4006 jug. câmp.

Prețul strigării 1000 lei.

Perșani la 5 Martie 1927. Jud. Făgăraș. *Primăria comunală.*

Jud. Trei-Scaune
Com. Peteni

PUBLICAȚIUNE

Primăria comunală din com. Peteni aduce la cunoștință publică că în ziua de 5 luna Aprilie 1927 la casa com. se va da în arendă prin licitație publică terenul de vânat al comunei Peteni circa 771 jug. pe termen de 6 ani, cu începere dela 1 Ianuarie 1927 până la 31 Decemvrie 1932. Prețul de strigare lei 100. Condițiunile de licitație se pot vedea la oficiul notariatului din Imeni, în orele oficiale.

Jud. Trei Scaune. Imeni, la 31 Decemvrie 1926.

Notar (ss) *Rákosi*

Județul Sălaj, Plasa Crasna
Notariatul Sâg
No. 39/927

PUBLICAȚIUNE

Se aduce la cunoștința publică că dreptul de vânat al teritoriului comunelor Sâg, Sârbi și Mal, jud. Sălaj, se vor da în arendă prin licitație publică pe timp de 10 ani cu începere dela 1 Ianuarie 1927

Licitația se va ține în comuna Sâg în ziua de 6 Martie 1927 la ora 10 a. m. în localul Primăriei Sâg.

În comuna Sârbi în ziua de 16 Martie 1927 la ora 11 a. m. în localul Primăriei Sârbi.

În comuna Mal în ziua de 6 Martie 1927 la ora 11 a. m. în localul Primăriei Mal.

Condițiunile de licitație se pot vedea în biurul notarial Sâg între orele oficioase.

Licitanții vor dovedi cele prevăzute în legea pentru protecția vânatului și reglementarea vânătoarei și numai aceștia pot lua parte la licitație.

Sâg la 6 Februarie 1927

Notar, *M. Weiss*

Primăria Comunală Hălmeag

Județul Făgăraș

No. 244/927

PUBLICAȚIUNE

Comuna Hălmeag dă în arendă pe termen de 3 ani dreptul de vânat cu începere dela 1 Ianuarie 1927, pentru care se va ține licitație publică în ziua de 14 Maiu 1927, în localul Primăriei la ora 14.

Prețul de strigare este 13.000 Lei, vadiu 10%.

Condițiunile de licitație se pot vedea în biurul notarial.

Hălmeag la 30 Martie 1927. Jud. Făgăraș.

Primăria comunală.

Primăria Comunală Ghinda

Jud. Năsăud

PUBLICAȚIUNE

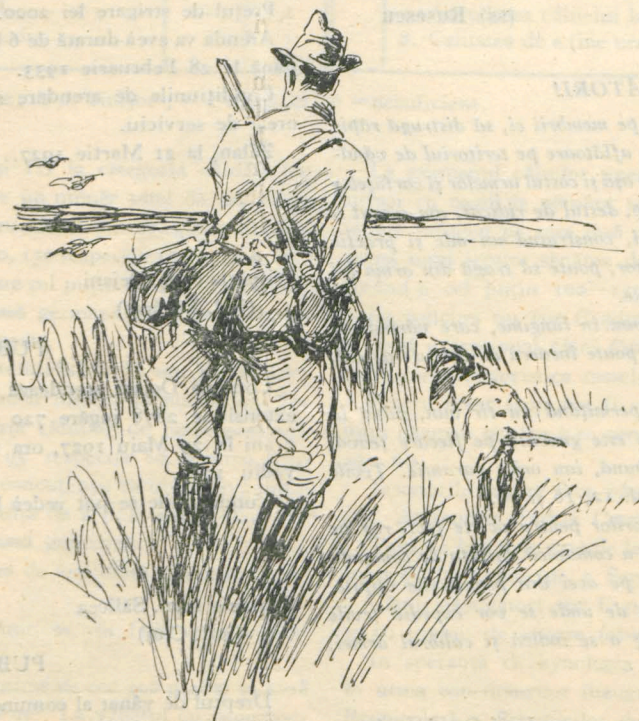
Se publică spre cunoștința amatorilor, că în ziua de 18 Iunie 1927 ora 10 a. m. se va ține în cancelaria Primăriei Ghinda licitațiunea publică pentru arendarea dreptului de vânătoare a terenurilor comunei prevăzute la Art. 8—12 din legea pentru protecția vânatului în întindere aproximativ 3457 jug. cadast. pe termen de 6 ani începând dela 1 Iulie 1927 până la 30 Iunie 1927.

Prețul de strigare va fi Lei 3600.

Condițiunile de licitație se pot vedea în orice zi între orele de lucru la cancelaria comunală.

Ghinda la 25 Martie 1927.

Primăria Comunală

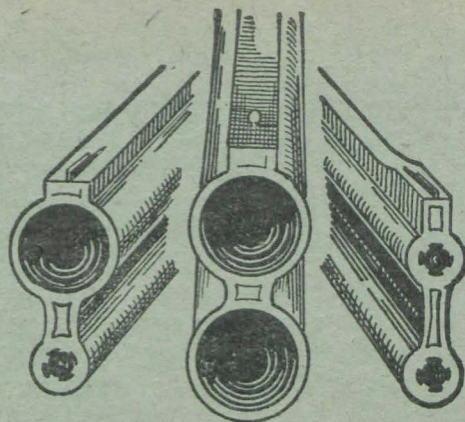

Gebürder Merkel
Gewehre

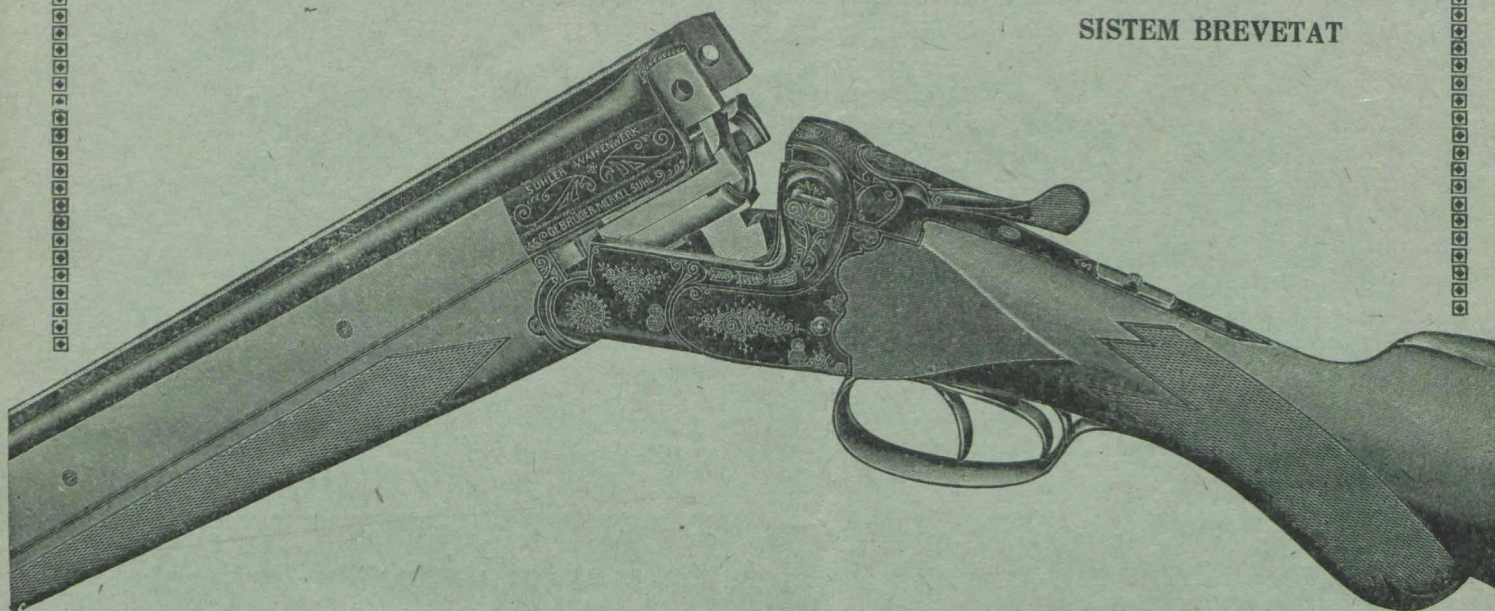
FONDATA IN 1898

MARCA FABRICH

SISTEM BREVETAT

Arma viitorului pentru vânătoare și tip sportiv

Marile succese practice obținute cu armele noastre cu țevi suprapuse, dovedesc marile avantaje ale acestor arme sistem Bock :

- 1) Câmp de ochire complet liber, fără reflexe laterale ;
- 2) Percutare infailibilă a capselor (sistem brevetat) ;
- 3) Inchizător de o putere de rezistență unică ;
- 4) Tir de mare precizie, mai ales pentru distanțe mari, din cauza stabilității și a zăvoririi perfect simetrice a țevelor ;
- 5) Tragere rapidă și precisă, datorită balansării și maniabilității impecabile a acestui model.

Fabricația acestor arme cu țevi suprapuse este specialitatea noastră. Indelungata noastră experiență și instalațiunile moderne cu totul perfecționate ale casei noastre, ne garantează exclusivitatea fabricației acestui sistem, pe care-l construim în următoarele modele :

Arme de alice cu două țevi, sistem Bock (2 țevi de alice suprapuse).

Arme expres cu două țevi, „ „ (2 țevi de glonț suprapuse).

Arme mixte cu două țevi, „ „ (1 țevă de alice și una de glonț, suprapuse).

Aceste modele le putem construi și cu două sau mai multe rânduri de țevi. De pildă o armă de alice sistem Bock, cu un rând de țevi expres și alt rând de țevi mixte.

Cele mai fine arme de vânătoare cari se construiesc astăzi, sunt arme sistem Bock. Cu o astfel de armă, atât vânătorul cât și trăgătorul de porumbei, este echipat pentru orice gen de tir și pentru toată viața. Totodată mai recomandăm cunoscutele noastre arme DRILLING, reputeate prin soliditatea lor, precum și ELEGANTELE NOASTRE ARME DE ALICE, cari pot rivaliza cu cele mai fine arme engleze.

FABRICA DE ARME

WAFFENFABRIK GEBRÜDER MERKEL, SUHL

(GERMANIA)

REPREZENTATĂ IN ROMÂNIA PRIN „UNIUNE“

Nu cumpărați nici o armă, înainte de a vizita expoziția Uniunii

BANCA FRANCO-ROMÂNĂ

CAPITAL SOCIAL LEI 100.000.000

CAPITAL DEPLIN VĂRSAT LEI 50.000.000

FOND DE REZERVĂ „ 12.200.000

BUCUREȘTI * STRADA BURSEI No. 5

TELEFON: 10/17 și 46/8. TELEFON INTERBANCAR 67

ADRESA TELEGRAFICĂ: „FRANCOBANK“

SUCURSALE:

Alexandria, Câmpina, Caracal, Cernăuți,
Constanța, Găești, Giurgiu, Roșiori de Vede,
Slobozia, Slatina, Timișoara, Turnu-Măgurele

AGENȚII Costești, Corabia, Drăgănești, Făurei, Vidra, Zimnicea

Tot felul de operațiuni de
bancă și autorizată să facă
OPERAȚIUNI DE DEVIZE

Nu cumpărați nici o armă, înainte de a vizita expoziția Uniunii

AGRONOM

Sas Transilvănean

Cu titlu academic (etate 41 ani)
cu practică îndelungată în agri-
cultură, industria agricolă și ocro-
tirea vânatului mare, caută post de
încredere la moșie sau industrie.

A se adresa la „UNIUNE“

CĂINI DE VÂNZARE

- 1) Un câine griffon, etatea 9 luni cu dresaj de casă
culoare maro cu pete vinete. Prețul Lei 4000.
- 2) Trei braci germani, de câte 1 an, culoare maro,
buni aporțeurii. Prețul Lei 5000 bucata.
- 3) Un brac german, etatea 2¹/₂ ani, culoarea gris cu
pete maro, perfect dresat, aporțează foarte bine
și din apă. Prețul Lei 8000.
- 4) Patru câini de lux «Spitz» albi, cu părul lung,
etatea 3 luni. Prețul Lei 3.000 bucata.

Contra valorii de Lei 50 trimit fotografia oricărui
câine. Totodată recomand școala mea de dresaj, pen-
tru orice câine de utilitate multiplă. Scrisorilor cu
întrebări rog a li se anexa mărcile pentru răspuns.

F. TOBIE

Homorod I. No. 308
jud. Târnava-Mare.

AFACERE SIGURĂ

Tehnician de arme, bine cunoscut printre
vânătorii bucureșteni, având reprezen-
tanța pentru România a 4 case de arme,
munițiuni și ustensile de vânătoare din
Belgia, Germania și Cehoslovacia, posedând
garanții sigure aici în București, caută *aso-*
ciat-capitalist dispunând de un capital de
150.000—200.000 lei, spre a deschide un
magazin de arme, munițiuni și articole de
vânătoare și sport, precum și un birou de
vânătoare după model din străinătate.

**A se adresa: NOWAK,
Str. N. Bălcescu 45, București.**

„D A N U B I U L“

ȘANTIERELE ȚĂRII ROMÂNEȘTI PENTRU CONSTRUCȚIUNI
NAVALE ȘI METALURGIE * SOCIETATE ANONIMA * BRAILA

CONSTRUCȚIUNI, REPARAȚIUNI ȘI MODIFICĂRI DE VASE
NAVALE DE ORICE CATEGORIE

CONSTRUCȚIUNI ȘI REPARAȚIUNI DE MAȘINI MARINE,
INDUSTRIALE, AGRICOLE, VAGOANE ȘI LOCOMOTIVE

REPARAȚIUNI DE AUTOMOBILE ȘI MOTOARE, LUCRĂRI
DE ORICE GEN LA MAȘINA DE FREZAT UNIVERSALĂ

TURNĂTORIE DE FONTĂ, BRONZ ȘI ALTE METALE, CON-
FEȚIONAREA SPECIALĂ A CORPURILOR ȘI CAPETELOR
„DIESEL“

DOC PLUTITOR, ȘALUPĂ CU POMPE DE SALVARE

Nu cumpărați nici o armă, înainte de a vizita expoziția Uniunii

BANCA GENERALĂ A ȚĂRII ROMÂNEȘTI

CAPITAL LEI 60.000.000 ȘI REZERVE LEI 50.000.000

SEDIUL CENTRAL IN BUCUREȘTI STR. LIPSCANI No. 10

Sucursale: Brăila, Brașov, Cluj, Constanța, Craiova, Galați
Giurgiu, Ploești, T.-Măgurele, Oradea-Mare, Sf. Gheorghe

Bănci Afiliate: „TEMIȘOARA“ Institut de Credit și
Economii, Timișoara. „BANCA BASARABIEI“ Chișinău

FACE TOATE OPERAȚIUNILE DE BANCĂ

CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE:

Președinte: I. C. RÂMNICIANU-MANOLESCU

Viçe-Președinți: Principele B. ȘTIRBEY și I. M. MITILINEU

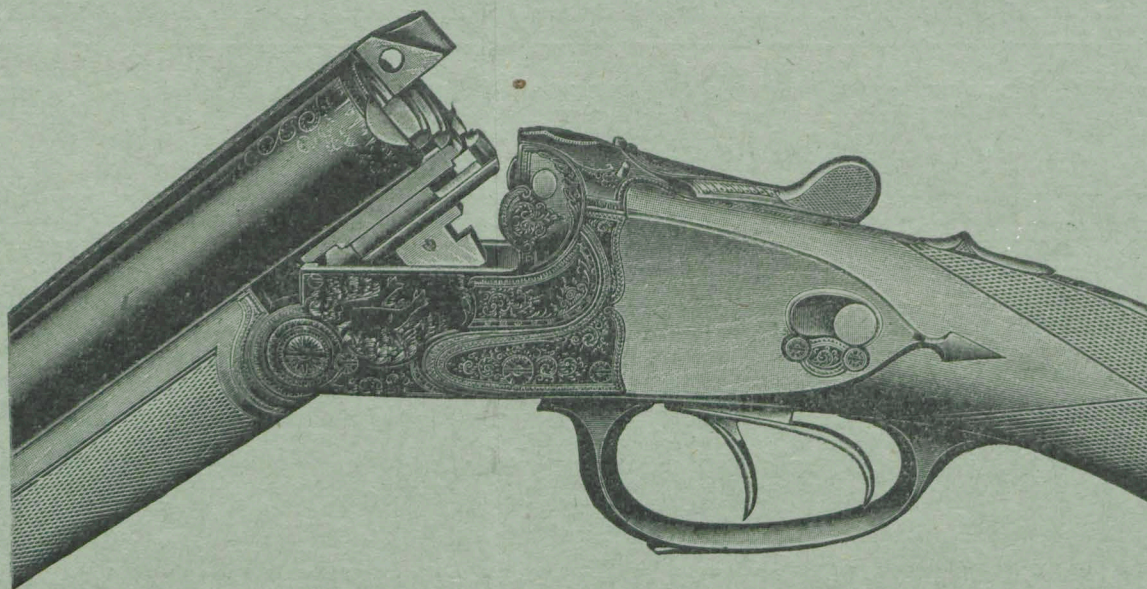
Membrii:

VICTOR ANTONESCU, Principele JEAN CALLIMACHI, Dr. I. COSTINESCU, HENRI
CATARGI, C. G. DISSESCU, V. GOLDIȘ, Baronul AL. HURMUZACHI, P. P. NEGULESCU,
Inginer C. OSICEANU Director General: M. A. GEORGESCU

C. A. FUNK & Co. SUHL (Germania)

FABRICĂ DE ARME

FIRMĂ REPUTATĂ PENTRU ARMELE SALE DE PRIMUL RANG ȘI DE MARE PRECIZIE

Construește orice armă de vânătoare și de sport, dela cea mai simplă până la cea mai elegantă. Execuție conștiincioasă și promptă. Tir de mare precizie și cu maximum de randament, dovedit cu certificatul oficial al standurilor de încercare, care întovărășesc fiecare armă.

SPECIALITĂȚI:

SISTEM ANSON & DEELEY: Arme de alice cu două țevi, sau cu una de alice și alta de glonț și expressuri, în toate calibrele, cu sau fără efector.

SISTEM ANSON & DEELEY: Drillinguri, drillinguri-expressuri, etc. pentru cele mai puternice încărcături, în toate calibrele, cu sau fără armare separată a țevei de glonț și ejector.

SISTEM ANSON & DEELEY: Arme sistem Bock (cu țevile suprapuse), în toate calibrele, cu zăvor Greener simplu sau dublu (Kersten).

SISTEM ANSON & DEELEY: Arme pentru tirul de porumbei sistem Bock (țevi suprapuse), atât pentru vânătoare, cât și pentru tir la talere, având maximum de randament posibil, cu zăvor Greener simplu sau dublu (Kersten), cu sau fără ejector.

TOATE TIPURILE DE ARME SE POT EXECUTA ȘI CU COCOAȘE

Arme de glonț de mare precizie sistem Block

pentru toate calibrele și cele mai puternice încărcături, având avantajul de a fi extrem de ușoare și foarte elegante, admirabile pentru orice gen de vânat. Soliditate extremă, dela cea mai simplă armă la cea mai rafinată execuție.

LA COMENZI SE POATE ȚINE SEAMA DE ORICE DORINȚĂ SPECIALĂ

Modele ale acestei case, precum și cataloage și prospecte în patru limbi, se găsesc la «UNIUNE»

Nu cumpărați nici o armă, înainte de a vizita expoziția Uniunii

REVISTA VÂNĂTORILOR

ORGAN OFICIAL AL UNIUNEI GENERALE A VÂNĂTORILOR DIN ROMÂNIA

Redactată de cei mai de seamă tehnicieni și specialiști în materie de vânatoare din țară, publică: articole cu subiecte pur vânătorești de interes general, privind protecția și înmulțirea vânatului, educația vânătorească, tehnica armelor, chestiunile juridice privitoare la legea vânatului, dispozițiunile luate de organele administrative ale vânătorei, lista contraveniențelor la legea de vânatoare, dări de seamă a societăților de vânatoare afiliate, precum și orice gen de literatură cu subiecte de vânatoare.

ABONAMENTUL ANUAL: 300 LEI
PENTRU SOCIETĂȚILE AFILIATE, 400 LEI

ANUNȚURI COMERCIALE

1 PAGINĂ 5.000 LEI ANUAL

$\frac{1}{2}$ " 3.000 " "

$\frac{1}{4}$ " 1.750 " "

$\frac{1}{8}$ " 1.000 " "

ABONAMENTUL LA
„REVISTA VÂNĂTORILOR“
ESTE OBLIGATORIU PENTRU TOȚI
MEMBRII UNIUNEI (Art. 6 din Statute)

„Revista VÂNĂTORILOR“
este unicul mijloc de comunicare
al tuturor vânătorilor din toată
țara, care au să-și spună ceva.
Deaceea, dacă aveți ceva de
cumpărat, de vândut, de schim-
bat, sau de pus vreo întrebare
tehnică vânătorească, adresați-vă
„Revistei VÂNĂTORILOR“.
Numai aci puteți fi siguri că veți
găsi pe aceia cărora vă adresați.

LA ORICE CORESPONDENȚĂ ATA-
ȘAȚI MĂRCILE PENTRU RĂSPUNS.

Administrația revistei expediind regulat fiecare număr tuturor abonaților, orice vină de neprimire cade exclusiv în seama poștei, căreia trebuie adresate în scris toate reclamațiile.

UNIREA FACE PUTEREA
STRÂNGETI-VĂ IMPREJURUL „UNIUNEI“

PREȚUL UNUI EXEMPLAR 30 LEI
PREȚUL UNUI NUMĂR VECHI 40 LEI